

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[red. af Hans Vilhelm Riber]
Titel Title:	<u>Poesier.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Johan Frederik Schultz, 1785-1790
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

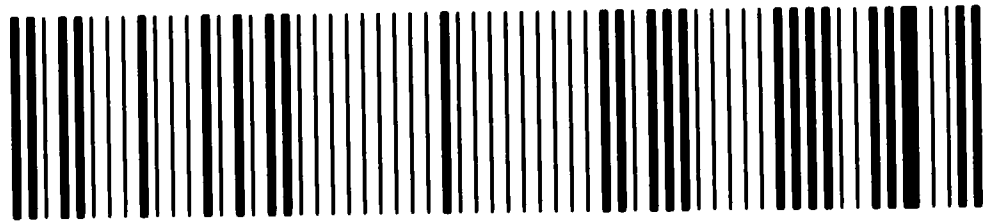
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

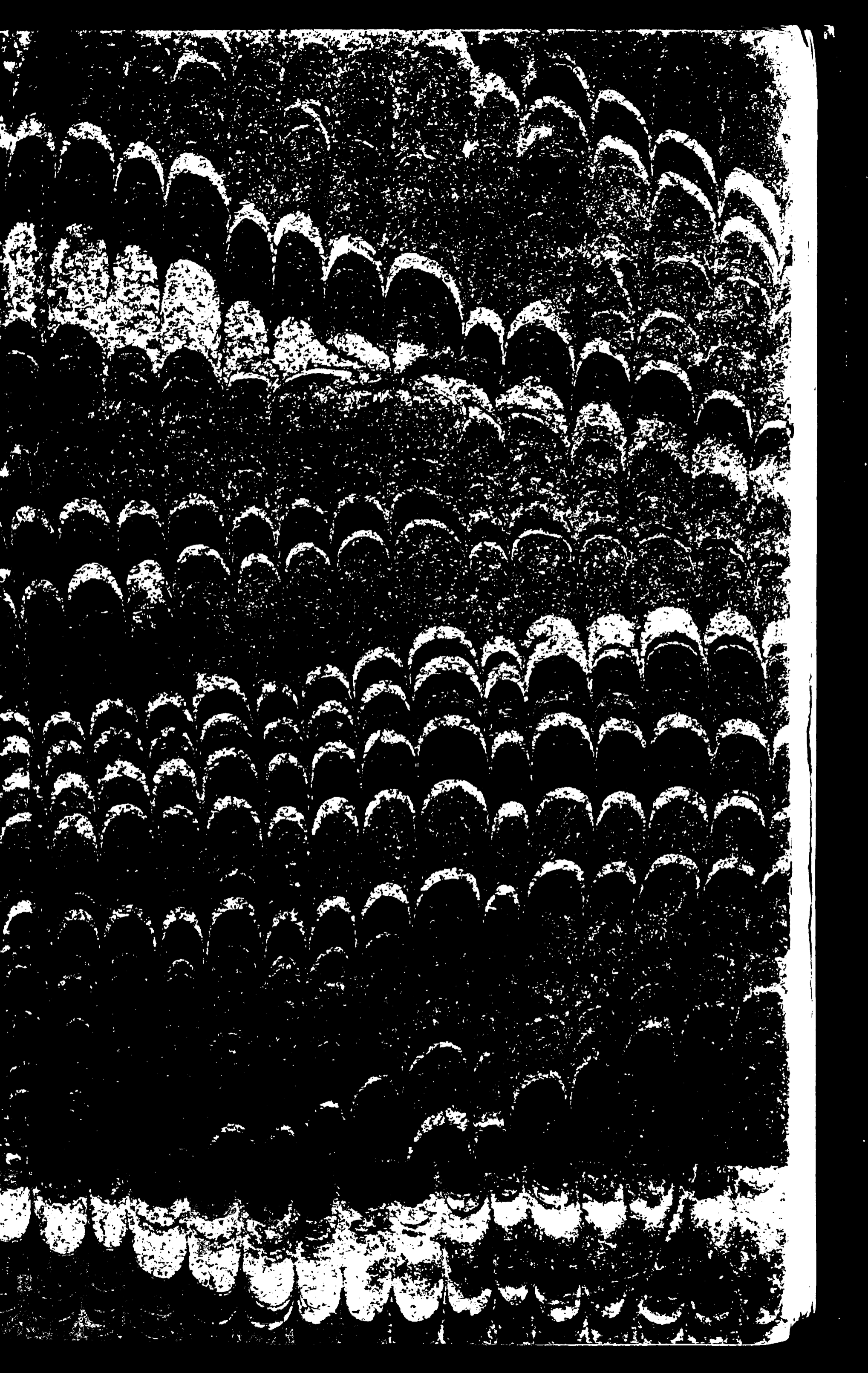

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

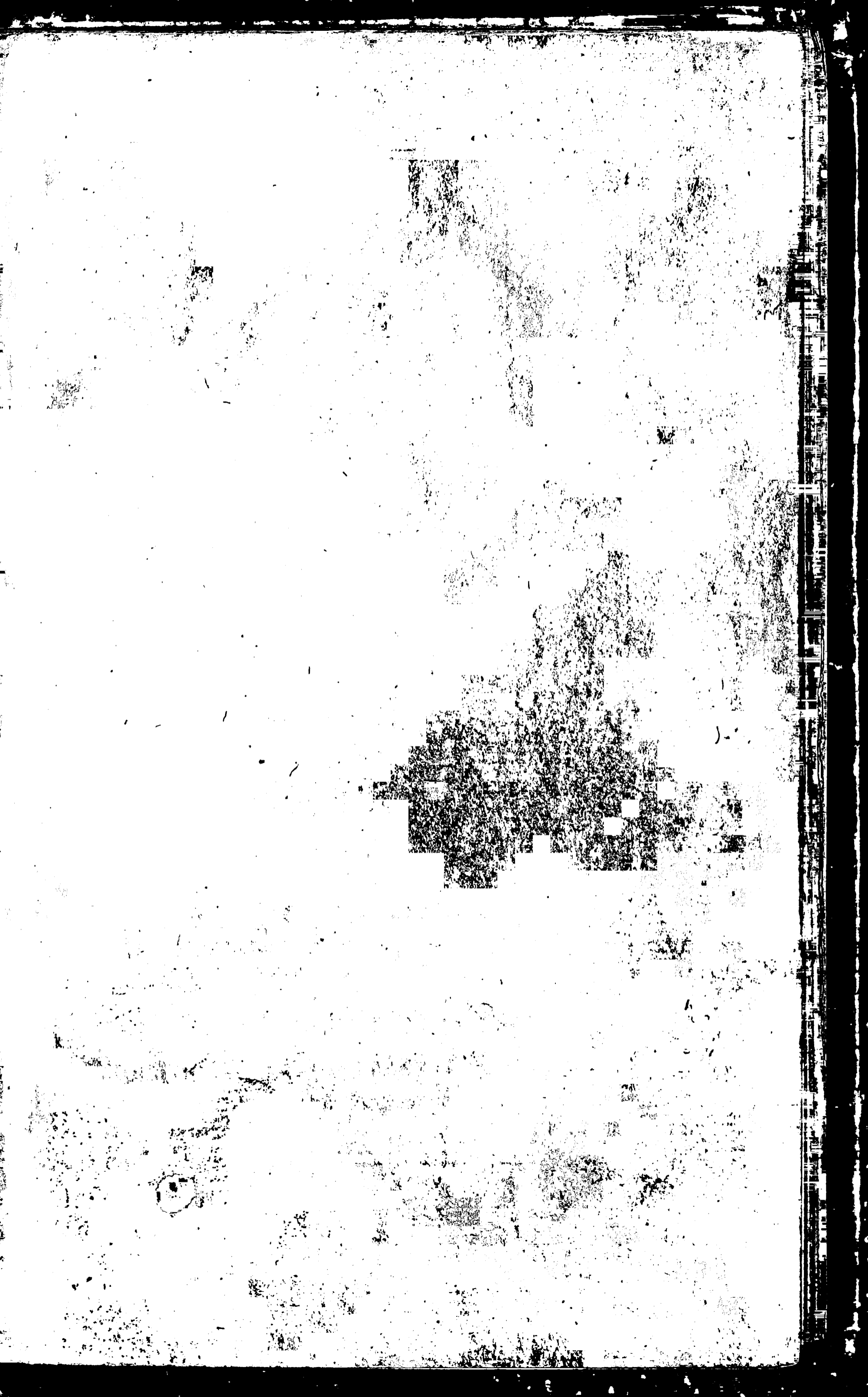
DA 1.-2.S 53 8°

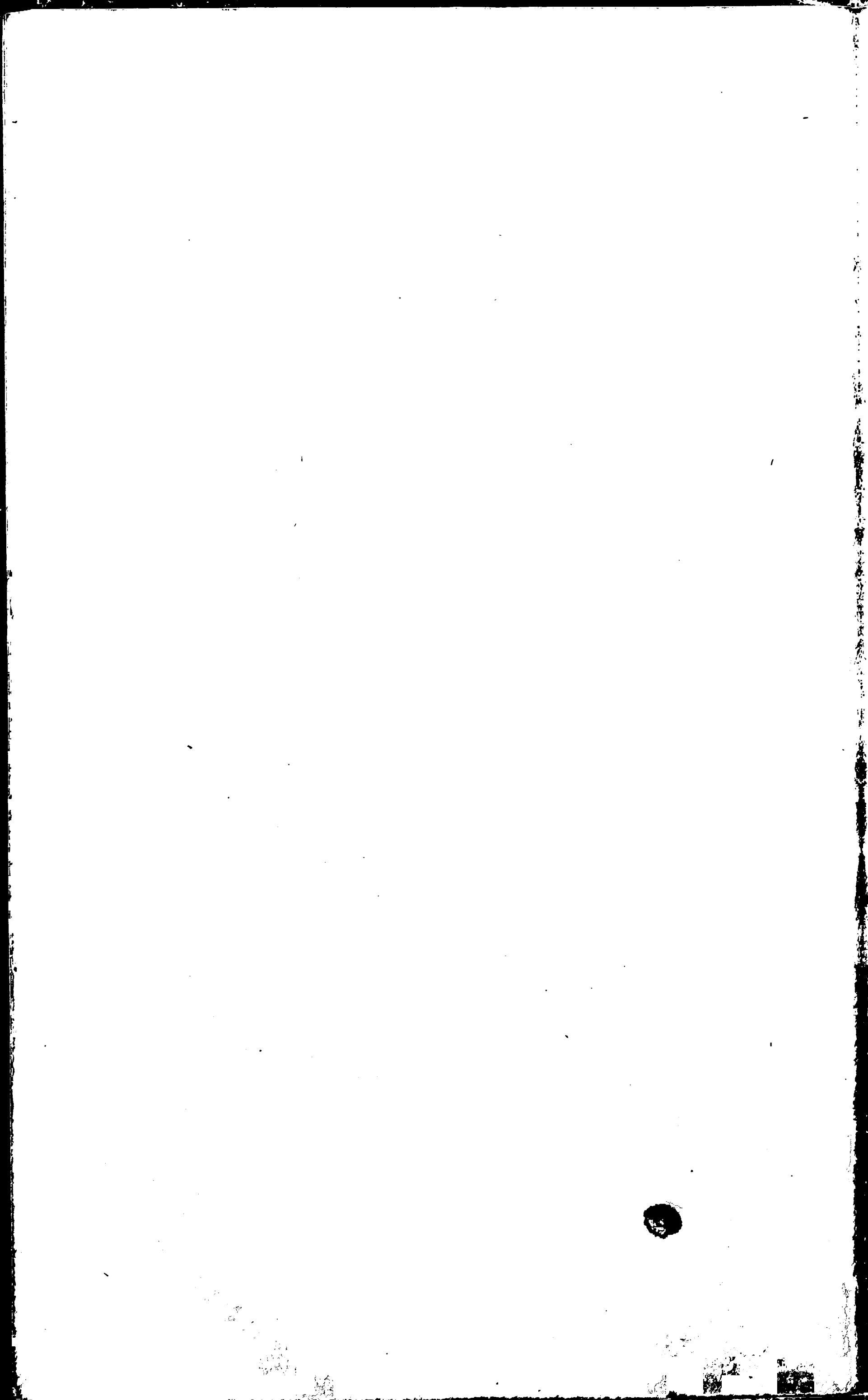

1 1 53 0 8 00670 1

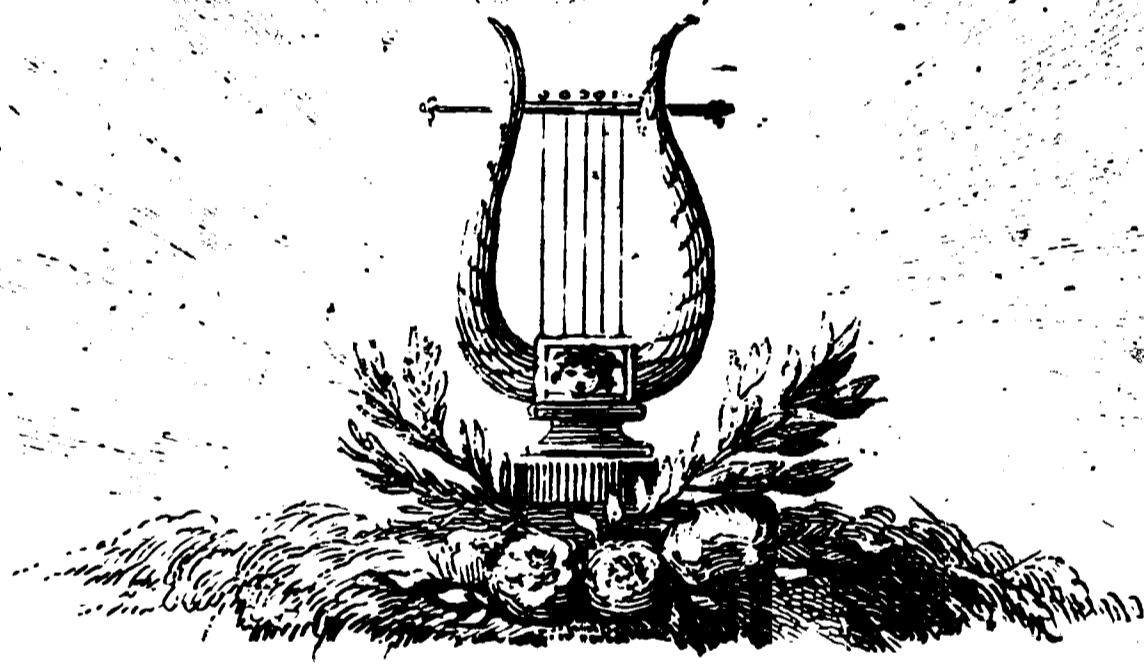

53. - 110.

P o e s i e r .

Fredie Samling.

Kjøbenhavn 1788.

Forlagt af Johan Frederik Schultz,
Universitets Bogtrykker.

Elegie.

Til en Veninde i hendes Stambog.

Beliebt wird alles auffer mir.
Bürger.

Lung af mange mørke Dages Rummer,

Rjed af Tanke, Nys og Pio og sig,

Gank min Sjæl i Nattens stille Slummer;

Sevn! o gjør mig tidt saa lykkelig!

Rom med denne Nektar tidt tilbage,

Som i Drømme nys du lod mig smage!

Gene med min Elskov og min Smerte

Sad jeg (syntes mig) i Ronheis Dal *),

Og min Harpes hule Torden lærte

Lundens Echo Gjenlyd af min Qual.

Tykke Eger dækked' Aftenrøden,

Rundt omkring mig alt var mørkt som Døden.

See med eet opklartet ved min Side

Luftens Dunster for min Phantasie,

Med en Mine, som en Engels blide,

Stod min Fredriks Elskede deri;

Som en yndig Guddom fra det Høie

Swæved' hun for mit henrykte Pie.

Svage Skjald om Farver ikke leder,

Til en Engel her at male dig,

Som, trods Støvet's Ufuldkommenheder,

Her, Veninde! var umalelig;

Tænk dig hende her, og tænk den samme,

Klædt i Salighedens lyse Flamme!

„ Jeg

*) Et Sted i Kanten af Skoven ved Korsøer.

„ Jeg er salig “ (brød hun ud — Zeline

Synger ei saa sødt som Taleren lod.)

„ Ingen Støvet's Glæder ligne mine!

„ Sørger ikke, Venner! ved min Død!

„ Siig min Ven — (her vorde hendes Stemme)

„ Han sin Sorg og ikke mig maa glemme. “

„ Ja, jeg veed det, Skjønne, Skyldfrie, Høie!

Du er salig i din Skaber's Favn;

Men hvi synes Perler fra dit Øie

I din Himmel selv at røbe Savn?

Kan du lide? Kan en Salig græd?

Gud! er ingensteds da varig Glæde? “ —

„ Jo den kommer. Himlens Myriader

„ Føle den. Den kommer viffelig!

„ Men da først ublandet, naar vor Fader

„ Samler alle sine Børn til sig.

„ End er længsel i mit glade Hierte,

„ Skjønt den ei er tung som Støvet's Smerte. “

„ Fredrik “ (blev hun ved) „ at Fredrik græder —

„ Thi jeg elsker ham tredobbelt nu, —

„ Det er bittert, midt i mine Glæder

„ Kommer jeg det sørgelig ihu —

„ Men den Gode hører mine Bønner,

„ Fredriks Dyd han styrker vist og lønner. “

„ At min elskte, jordiske Veninde,

„ Som saa ømt, saa kjælt elskte mig,

„ Blot i Tanken bære maa mit Minde,

„ Ogsaa det endnu bekymrer mig;

„ At iblandt saa mange Benner's Navne

„ Hun skal mit allene stedse savne.

„ O! hvor meget vilde jeg nu sige,

„ O! hvor mange Glæder ønske jeg

„ Denne dyrebare muntre Pige;

„ Men nu seer, nu hører hun det ei!

„ Hvad jeg ønsker mellem hine Throner,

„ Løf du hende her i Støvet's Toner! “

„ Ellig,

„ Siig, at intet meer paa Jorden ligner
   „ Himlens Bøst hist, end Kjærlighed;
 „ End jeg glad Erindringen velsigner
   „ Af de skyldfrie Kyss, den tændtes ved!
 „ Alle Himlens Engle see med Glæde
 „ So, som varigt elske sig dernede.

„ For at trøste Kummer, lindre Jammer,
   „ Sendtes Elskovs Ild fra Himlen ned,
 „ Og dens reene, stærke, lige Flammer
   „ Putter Sjælene til Salighed.
 „ Alle Salige med Bøst sue
 „ So henrykte Dodeligets Sue.

„ Kjærlighed, som Mod og Styrke gyder
   „ Med sin Nektar i den skyldfrie Sjæl,
 „ Bærner vældig om de bange Dyrer,
   „ Mod dens Himmels knusende Rebel.
 „ Selv den Høie seer med Fader-Glæde
 „ So, som dydig elske sig dernede. —

„ Ja, han smiler kjærlig fra det Høie,
     „ Elskede Veninde! ned til Dig!
 „ Seer med Lyst, at Dyden i dit Pie
     „ Drager nærmere din Ven til sig;
 „ Seer din Elsker glad i dig tilbede
 „ Den, som satte dig for ham dernede.

 „ Seer ham elske dobbelt Bid og Ynde,
     „ Ved i dig at kjende deres Vard;
 „ Seer ham skjælvende dobbelt for at synde,
     „ En uskyldig elsket Engel nær —
 „ Og han vil opfylde hvad jeg beder,
 „ Krone begge med Lyksaligheder. “

Med en Følelse, som ingen fatter,

Med en Nøst, hvis Toner Støv ei fandt,

Raabte Paradisets skjønne Datter

Dette fidske; — smilte sødt — og svandt —

Bækket foer jeg op af Nattens Slummer,

Uk! til Lyk og Tanke, Dag og Nummer.

Baggesen.

Til

Hanne.

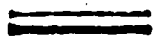
Paa min Fødselsdag.

I Dag min første Tanke skulde være
 Oposret Gud. O! Elskte, siig
 Hvi Tankerne saa underlige ere?
 Hvor kom det, jeg allene tænkte Dig?

Jeg vilde takke Himmelen for Livet,
 Og hver en Fryd, som denne mig
 Fra Livets første Øieblik har givet —
 Jeg takked' blot fordi den gav mig Dig.

Det Forsyn, som saa naadig mangen Glæde
 I Sorgens Elmer skjenkte mig,
 Om Held for dette Aar jeg vilde bede, —
 Og bød dog blot om varigt Held for Dig.

Tilbedede! som mig at elske lærte,
Hvis jeg med disse Tanker mig
Forsyndet har, saa lær Din Elfers Hjerter,
At være mindre ømt og fuldt af Dig!

Ja Pige, Kunde Du engang begynde,
At blive mindre elskelig —
Det kan Du si. Jeg bliver ved at synde.
Er det saa stor en Synd, at elske Dig?

F. Plum.

En Datters
Klage
ved sin Moders Liigkiste.

Hun var min Moder — af! hun var —
Her ligger hun i denne Kiste —
Og jeg Ulykkelige har
Nu intet — intet meer at misse!

Min Fader Døden fra mig rev,
Før jeg hans Navn at stamme lærte;
Med Graad min Moder tidt beskrev
Hans Fromhed og hans ædle Hjerte —

Og naar hun græd, saa græd jeg med —
Vor Graad ei kaldte ham tilbage!
Tidt ved hans Kjære Hvilested
Den tavse Nat har hørt vor Klage.

Men nu — hvis Taare hjælper mig
Min Faders elskte Grav at væde?
Eh! hun er død. — Hvo hjælper mig
Bed, begges elskte Grav at græde!

Nu gaacr jeg eensom og forladt
Paa Livets tornefulde Veie, —
Mørk er min Udsigt; Mulm og Nat
Og Farer svæve for mit Pie.

Hvo væbner mig med Kraft og Mod
Til det, som jeg herester lider?
Hvo styrer nu min svage Fod,
Før den paa slibrig Bane glider?

Og hvo forhindrer, at den ei
Uvarsom kan indviklet blive
I Snarer, som paa Livets Bei
Den unge Piges Trin omgibe?

Hvor er den venstabsfulde Barm,
Som ikke kjedes ved min Klage,
Og som, medlidende og varm,
Kan Deel i mine Sorger tage?

NE! ingen er mig det — og den,
Som var det alt, jeg maatte miste —
Min Moder, Fader, Trøster, Ven
Er nedlagt her i denne Kiste!

Paa kjærlig Arm hun selv mig bar,
Mig ammed' hun, som gav mig Livet;
Til ingen andens Pleje var
Min spæde Barndom overgivet.

Saa tidt, naar jeg i Fare kom
Som Barn; hun frelste mig i Tide;
Beskyttende og venlig; som
Min Engel, gif hun ved min Side.

Da var Naturen skøn, fordi

Jeg den betragtede med hende;

Hun tidlig lærte mig deri

En stor og kjærlig Gud, at kjende.

Naar til at seue Almagts Haand

I Græs og Blomster hun mit Die

Hendrog, da hævedes min Aand

I taus Beundring til den Høie.

Naar hun mig Godhed viste der,

Hvor Godhed kun saa Faa formode,

I Livets største Lidelser —

O! da tilbød jeg den Algode.

Dg naar hun om Uskyldighed

Dg Dydens heie Værd mig lærte,

Dg mig med Taarer bad derved

At holde fast af ganske Hjerte, —

Da svor jeg hellig — Moder! du
 Har hørt det — Dnden troe at blive —
 Her ved dit elskte Liig endnu
 Jeg sværger Dnden troe at blive!

Men du er død — Hvo hjælper mig
 At holde denne Sed? Jeg Svage
 Staaer censom og utrøstelig
 I Livets Labyrinth tilbage!

Du var min Moder — af! du var —
 Her ligger du i denne Kiste —
 Og jeg Ulykkelige har
 Nu intet — intet meer at miste!

F. Plum.

Elegie.

 X   E l e g i e .

Til et Exemplar af Zadig.

D! du som ofte saae min Taare rinde,
 Du, som medlidende den tidt modtog,
 Naar hendes sidste Smil mig randt i Sinde,
 Som gav mig dig, o elskelige Bog!
 Vær Vidne til den Sorg, som dette Hjerter
 Fortærer langsom, nu, da hun er vred!
 Medlidende vær Vidne til min Smerte,
 Og kjærlig deel min Ulyksalighed!
 Seline — grumme Tanke! min Seline
 Med kold Foragt min Elskovs Lue seer!
 Gud! du har lært min Sjæl at kjende Pine!
 Den Yndige for mig ei smiler meer!

De svandt, de svandt, de lykkelige Dage!
Med hendes Smil forsvandt min hele Lyst,
Og aldrig, aldrig komme de tilbage!
Selv Haabet dræbtes i mit knuste Bryst.
O! jeg var lykkelig! blandt Støvets Sønner
Den lykkeligste, salig, som en Gud!
Nu døer min Sjæl i frugtesløse Bønner;
Min Glædes sidste Glimt er slukket ud.
Vildt vanter jeg i Mørket, for mit Dje
Udbreder sig i Matten Skræk og Død;
Og ingen Ven mig trøster, fra det høie
Seer ingen Gud medlidende min Nød;
Forsulgt af Furier, ompændt af Pine,
Omsonst jeg leder om et Tilflugtssted;
I Mørket seer mit Dje kun Seline;
Men af! mit Dje seer Seline vred!
Forgjebes jeg til Skovens Eger iler,
Gjentagende de spotte mine Skrig;
Mig Solen selv er mørk; naar hun ei smiler,
Naturen er ei længer skøn for mig.
Kun du, o Bog! for dette knuste Hjerte

End gjemmer, medynksfuld, balsamisk Trost!
 Kun dig, kun dig jeg klage vil min Smerte;
 Du spotter ei, som Echo, grum dens Røst!
 Dig skal jeg tidt med mine Taarer væde!
 O! disse være din Forfatter's Bøn!
 Naar Sadig og Astarte med mig græde,
 Jeg mindes skal Apollos bedste Søn,
 Og som min Ekhtsaand offre ham til Ære,
 Den sidste Taare, som faldt ned paa dig:
 „Sov sødt i Graven, himmelske Voltaire,
 Fordi din fromme Bog nu trøster mig!“

O! ganske vist hun ikke vil min Plage,
 Som gav mig dig, min sidste Belyst! nei!
 Celine — glade Drom! kom tidt tilbage! —
 Celine mig foragter, hader ei.
 Og er det Det at klage, Det at murre
 Mod Ekjæbnen, naar, o Bog! jeg eier dig?
 Vær den, som er saa rig, mod Himlen Enurre?
 Er den, hvis Skat du blev, ulukkelig?
 Nei! — flyt min Harpe, sørgelige Toner!

Bort fra mit Døie, Sorgens mørke Skyer!
 Did, hvor blandt øde Klipper Døden throner,
 Did, hvor hvert Glimt af Solen slukkes, slyer!
 Thi jeg er lykkelig; og jeg skal fatte,
 Erkjendtlig glad, at Himlen elsker mig;
 Thi hvad er Perus, alle Jordens Skatte,
 Al Verdens Rigdom, elskte Bog! mod dig?
 O! hvis det alt, og hine lyse Himmle,
 Hvis denne Klode, hvis den hele Hær
 Af andre Kloder, som om denne vrimle,
 Den heele Skabning, paa min Elskte nær,
 En mægtig Gud mig gav, imod at tage
 Dig, lille Bog, jeg sagde: Støvers Ven!
 Tag Stjerner, Himmel, Jord, og alt tilbage,
 Og giv mig eene denne Bog igien!

Ja! jeg skal noisom skjonne paa min Enkke,
 At du, o Hellige! at du blev min!
 Tidt til min sømme Barm jeg dig skal trykke;
 Tidt til min taarevædte, blege Kind!
 Og jeg skal frydes henrykt ved at kysse.

Hver Side, hendes Blikke vandred' i,
 Og sødt i milde Følelser neddykke
 Min bittre Smertes vilde Raserie.
 O du mit Alt, min hele Rigdom gjemmer;
 O! du mig, elskte Bog, en Verden blev!
 Ved dine Riffres Skuen jeg forglemmer
 Hvad Almagts Haand paa Firmamentet skrev.
 Hvor skøn, hvor elskelig er du mod Jorden!
 Belines Dies Inse Herlighed
 Forskionner kun en Piet af den i Norden;
 Men du forskionnes overalt derved.
 Hvor stolt, hvor fuldt af Guddom er mit Hierte,
 Naar du, min Verden! ligger i min Haand!
 Ei store Saligheder Himlen lærte,
 End den, som hæver henrykt da min Aand.
 Mit Die, vellystdruffent, allevegne
 Da vanker om fra et til andet Blad,
 I de af hendes Smil bestraaite Egne;
 O! hvor hun smilte, Sorgen selv blev glad!
 Tilfids, som giennem Wellust-Bølger drevet,
 Det hviler i sin Glædes sidste Havn,

Hvor hun med egen Haand har kærlig skrevet

Sit yndige, guddommelige Navn.

O! tusinddobbel det dit Værd forøger!

O! Held den Dag, da i min Lod du faldt!

Du, dyrebareste blandt alle Bøger,

Du er min Trøst, min Lægedom, mit Alt!

Og ofte skal jeg, i min Elskovs Hede,

For dig, min Helligdom! nedkaste mig,

Og festlig andagtsfuld i dig tilbede

Den Ervæne, som mig skienkte dig.

Baggesen.

Eil

m i n B r o d e r a

Paa hans Fødselsdag.

Det forstaaer sig, Fødselsdagen har
Altid været holdt i Aigt og Ære,
Og den Mand maae være reent Barbar,
Som paa den kan ligegyldig være.

Sidder ikke hist ved talrigt Bord
Vor Apicius paa Fløiels Sæde?
Det er Mandens Fødselsdag, han troer,
Den bør helligholdes med at æde.

Orgon

Orgon i Avisen denne Dag

Engkassen aarlig Gave skænker,
 Beder høit om Held til nyt Bedrag,
 Takker Gud for veludførte Mænker.

Lais græder; Elskerne gaae bort,
 Marcus hver Fødselsdag formerer,
 Eminken negter Hielp, og Lais fort —
 Trå i Dag med Himlen coqvetterer.

Sjælen er forskjællig, hver fik sin,
 Kan den eens Begreb om Høitid have?
 Lais fik en Sjæl af blot Karmin,
 Og Apicius fik lutter Mave.

Ikkun han, hvis Dvælse det er
 Over sin Bestemmelse at tænke,
 Og hvis Hjertes enme Fælelser
 Til sit Jeg sig ikke blot indskrænke;

Som ved Virksomhed til Brodres Gavn
 Stort det agter Meuneske at være,
 Og for hvem de Pligter, dette Navn
 Minder om, ubrødelige ere;

Som af Guld ei blindes, og som ei
 Velskts smigrende Sirener hører,
 Og urørt af Erens Glands den Bei-
 Gaer, som til Ulykkeligheden fører —

Han sit Kald og Livets Værd forstaer,
 Derfor er hans Fødselsdag ham blevet
 Hæitidsfu'd, naar Mængden Livets Nar
 Tæller, uden dog at have levet.

Thi kun han sit Livs fremfarne Tid
 (Sieldne Lod!) tør tænke sig tilbage,
 Og Bekreidelse for misbrugt Flid,
 Mærkner ei hans Ulykkelige Dage.

Hver til Brødre's Held udøvet Dyd
 Stilles ham belønnende for Dyd,
 Som en Kilde til uafbrudt Fryd,
 Som en værdig Gave fra det Høie.

Tillid til den Gud, som, vilk og god,
 Ei Fuldkommenhed af Støvet kræver,
 Styrker selv den svage Dyd med Mod,
 Som den over Støvet's Svaghed hæver.

Glad og fuld af Tak han overseer
 Skiebne's underlige Gang i Livet,
 Seer, at Sorg saavel som Glæden er
 Ham til Held af Livet's Fader givet.

Og naar Fødselsdagen ham igien
 Bringer disse Følelser tilbage,
 Frydefuld han helligholder den,
 Som den vigtigste blandt Livet's Dage.

Lykkelige Broder! om den Fryd,
Himlen sine elskte Børn tildeeler,
Denne glade Følelse, som Dyd
Altid følger, ogsaa Dig besjæler;

Da skal Fødselsdagens Morgen Dig
Smile blid og glædelig i Møde,
Og dens fredelige Aftenrøde
I Din skyldfrie Sjæl afbilde sig.

F. Plum.

En
Daglig Sang.

(Efter Claudius.)

Som Barnets Hjerte glæder sig,
Dg kjender ingen Sorger,
Jeg takker Gud, og glæder mig,
At jeg er Jordens Borger.

Dg at jeg Skov, og Bjerg, og Dal,
Dg Soel, og Himlens Bue,
Dg klare Stjerner uden Tal,
Dg Maanens Lys kan ssee.

Og at jeg da til Mode er,
 Som naar vi Børn kom sammen,
 Og saae hvad Hellig-Christ gav hver
 Til Julegave. Amen!

Jeg priser Gud, fordi han ei
 Gav mig et Kongerige;
 Jeg smigret blev; maaskee og jeg
 Fordærvet blev tillige.

Og intet kan saa h'ertelig
 Min Sjæl til Fryd opløse,
 Som at jeg ei er stor og riig,
 Og kan det neppe blive. —

Thi Stolthed tidt forblinde kan,
 Den store rige Herre.
 Hvor mingen blev en mægtig Mand,
 Blev ogsaa ond desværre!

Dg smukke Ting til Dverfod

Kan man vel faae for Penge;
Men Helbred, Savn og Insiigt Mod,
Det k obes ei for Penge.

Dg disse tre Ting ere jo

Vor L an, vor Frnd i Livet;
Jeg derfor nnde vil i Ro,
Det Lidt, som mig er givet.

Opfyld, o Gud! min Trang i Dag!

Giv Kl eder, Mad og Drikke!
Du s der Espurven paa mit Tag!
Du glemmer mig vist ikke!

Riber.

Lud:

L u d v i g s l u n d .

Hvor var du, glade Siel! hvor endte sig
 Den lange Næd af kummerfulde Dage?
 Hvo læste Tænkten, som nedtrykte dig?
 Kom du fra Lysets Helligdom tilbage?

Hvor blev' de, hine blide Glimt af Gud,
 Hvi matte Glands endnu min Aand omhyller,
 Hvi reene Vellyst, skönt de stiftes ud,
 I Mattens Mærke mig endnu fortryller?

Var du den Evigheds Throne nær?
 Ved Kilden, af hvis Væld det Hele springer?
 Hvad horte du, hvad saae, hvad fandt du der?
 Hvi zittre dine vellystmatte Binger?

Jeg var i Ludvigs Lund; der endte sig
 En kiedsom Nad af kummerfulde Dage!
 Paa Glædens Binger der jeg hæved' mig,
 Og sank betynget af min Lyst tilbage.

Jeg var den Evighæies Throne nær,
 Og Kilden fandt, hvoraf det Heele springer!
 Guds Wiisdom, Magt og Godhed fandt jeg der!
 Og derfor jittre mine matte Binger.

Men Støvet's Toner danner ingen Lyd,
 Som tolker Lysets Manders Trylleries —
 Mon alle Sprog's foreente Harmonier
 Udtrykke blot et Glimt af salig Fryd?

Dog — storme Længsler i mit glade Bryst,
 For at udgynde mit for fulde Hierte!
 Min Siæl ei taaler denne Strøm af Lyst,
 Hvis Vælde skulte bort hvert Spor af Smerte!

Thi vant til Kummer, skjult i Mattens Ekid,

Dg kan fortrolig med Elendigheder,

Jeg blandes i den Glands, som Mørket brød,

Dg daaner mattet i uvante Glæder.

Baggesen.

Elegie.

E l e g i e .

Hvad er vor Jords de stolte Mindemærker?

Hvad fielden Dnds og Storheds Eoighed?

Og hvad betnde hine Kunstens Bærker,

Som prale tidt ved Støvets Hvilested?

Hvad Skaldens Dvad om alt hvad Verden tabte,

Da hiin og denne sank i Gravens Skied?

Tag bort den Dnd, som ifkun Skialden skabte,

Han lærer Dig: Et Støvets Barn er Død.

Tidt soæver marmorbildet Nygte over

Den Glemtes Støv, som der blev Ormes Lod;

Trods hiins Basun det sande Nygte sover,

Om ei det siger Marmoret imod.

Tidt Dndens Billeder ved Graven græder;

Det ligger der, og græder Secler hen;

Hver

Hvor tidt mon Dyden selv med Taarer væder
 Bed saadant Gravsted Støvet af dens Ben?
 Betalte Kunstner, leiet Skiald, foreente,
 Vortødsle Gudheds Løn og Dydens Navn,
 Mens den, som Priis og Evighed fortiente,
 Uhdret glemmes, som ei værd vor Savn,

Hvad er da Lovsang? Hvad er Monumenter?
 Hvad redder Edles Noes fra Undergang?
 Hvo troer den Priis, som misbrugt Meisel prenter?
 Hvo agter paa tidt hykkelsø mistroet Sang?

Hvor er en Phidias, som her opretter
 Et Monument, som ei miskiendes skal?
 Hvor sand olympisk Skiald, at her han fletter
 En Krauds, der falmer ei? — Frem, Kunstner! Skiald!
 Og samler alle Onders Træk, og Klæder
 Dem samlede i Skionheds bedste Dragt,
 Den Skionheds, som den Vise selv tilbeder,
 Com ei erkender Tidens Døetmagt;
 Og bilder Dødens smerteligste Pine,

I hine Træk, men bilder levende
 Det Mod, det Himmelske i hver en Mine,
 Det Haab, som eene lindrer Støvet's Bee;
 Og bilder Oldingen, den ædle, stærke,
 Den faste Mand, som ingen flygtig Gld,
 Men Agt for Dyden med ethvert dens Mærke
 Bandt et ham værdigt ædelt Hjerte til;
 Afbilder ham saa kummerfuld nedbøiet,
 Som der han knæler ved sin Elstes Piig;
 Uvante Taarer strømme ham af Piet,
 Og Sorg i hver en Mine viser sig.
 Lad alle Dunders Genier omgive
 Den Dødes Reie, hyllede i Sorg,
 Som kaldende den ædle Barm til Live,
 Der nys var deres fælles trygge Borg.
 Afbilder hendes Børn og Slægt, og gnder
 I deres Træk den sande Kummers Spor,
 Som ikkun arvet Præg af Hendes Dunder
 Og Hendes Minde give Lindring for.
 Erkiendtlighed og Armod dybt i Støvet
 Nedbøied' ligge med beængstet Hand;

Thi Døden her den Arme har berøvet
 En kjærligst hjælpsom, aldrig lukket Haand.

Dog ikkun svage Træk kan Kunsten bilde,
 Og af, saatiid misbrugt, den troes ei meer.
 Den tragle Fremtids Noes, som ikke vilde
 Fortjene den af sin Tids Mennesker!

O Du, som nu gik bort til bedre Egne,
 Ei blindet her af blide Lykkes Skin,
 Ei ubejendt med Smerten, allevegne
 Den ædle, gode! — Sandheds Noes er Din.
 Den Sorg, hvormed Dit Tab hvert Hjerte saarer,
 Som fjendte Dig, og skionned' Dydens Bærd,
 Din Slegts, Din Elsktes, alle Godes Taarer
 Fortolke hvad Du var, og hvad Du er.
 Du var, af var! Dit Kjens, Din Alders Hæder,
 Dens Menster, den Ulykkelige's Træst,
 Og medens Onden her Dit Tab begræder,
 Du svæver alt i reene Aanders Lyst.

Den Wisshed , ved Dit Eavn saa dybt indpræntet
I deres Barm , som græde ved Din Grav ,
Den og Dit Minde er , hvad Monumentet ,
Trods Pragt og gylden Glimmer , aldrig gav.

Pr a m.

3

e n B e n s S t a m b o g ,
s o m r e i s t e u d e n l a n d s .

Naar Du nu , af Udenlandskhed møet
 Og af mange Miles Reise træet,
 Scer igjen de vante Barndoms Egne,
 Og os bringer den Erfaring med,
 At blandt Daererne , som allevegne,
 Og med tusindfoldig Daarlighed
 Os utaalelig vor Verden gjere,
 Disse dog , hvi3 Daarligheder vi
 Meest ere vante til og øved' i
 Længst at taale , mindst utaalelige ere —
 Da min Fædre * * * * * siger jeg:
 Du for dyrt har koebt den Kjønnede Lære,

Som Du bringer os; dog Reisen ei
Skal aldeles uden Nytte være,
Om den dræber reent de Reisegriller,
Som kun Ven fra Ven bedrøvelig adskiller.

F. Plum.

Til Kjærlighed.

Da et almægtigt Bink fremkaldte Livet,
 Da steg du fra din Faders Throne ned,
 O Kjærlighed! thi du blev Jorden givet
 Til Glædens Moder, til Enfsalighed.

I Glædsen af den unge Morgenrøde
 Modtog dig Livet i sin aabne Favn,
 Og Himmel, Jord og Hav dig sang i Møde!
 Alt fælte dig, alt helligholdt dit Navn.

Og medens Solens Lys bestraaler Jorden,
 Dit Altar hædret paa dens Grundvold staaer;
 Med sidste Løn af en almægtig Jorden,
 Med sidste Gisp af Livet det forgæer.

Alværende! hvor Lyd af Livet bæver,
 Der bæver den, og stiger til din Priis!
 Ved dig sig Hntters Tag i Prkner hæver;
 Du danner Fjeldet til et Paradiis.

Hvor fjerne Soel sparsomme Straaler spreder,
 Gjør du den lange Mulm, som Baarens Dag;
 Og hvor dens Jid optænder tørre Heder,
 Der vederqvæge dine Favnetag.

Hvo sang din Magt? Naturens Harmonier
 Antyde blot, men ei beskrive dig.
 Selv Skabtes Fyrste, Manden, Manden tier;
 Og Taaren siger, han er lykkelig.

Forgjæres Lysters Slave dig paaKalder.
 Hvad er han dig, som ei er Dyden huld?
 Forgjæves paa dit Alter Guldregn falder.
 Din Gunst fortjenes, kôbes ei ved Guld!

Forgjæves man dig virket Teppe breder

I Marmor-Gal, og med en leiet Sang

Dg kunstig Strengelseg din Huld tilbeder;

Du kommer ei, du hader Pragt og Tvang.

Ja, fik en Mand og Jorden til sit Rige,

Med al dens Rigdom! stolte Mand endda

Ei tvang; — ei købte du fra nogen Pige

En ædel Haand, et ømt frivilligt Ja!

Den Hæd, o Kierlighed! ved dig kun vindes!

Som Valget maae din Gave være fri.

Du ofte i den ringe Hytte findes,

Naar du gaaer Herreborg og Slot forbi.

Hæd den, som dig med ædel Sjæl tilbeder,

Som viis adlyder dine milde Bud!

Den herligste af Jordens Saligheder

Skal vorde haub: En from, en ædel Brud!

Ehi uden Mag skal han din Vellyst nyde;

Ei Aar, ei Banhæld kunne svække den!

Kun Dødens kolde Blund skal den afbryde,

Men Evigheden vække den igjen.

Thaarup.

B u g g e v i s e,
at synge i Maanestien.

(Efter det Endste.)

Det gamle Ansigt hænger der
Paa Himlen til Spektakel.
Eee, hvor det suldt af Rynker er!
Før var han glat, den Stakkell.

Om disse Rynker, ja derom
Var meget at fortælle,
Hvorledes Knud en Aften kom
Sin Naboes Raal at stjæle.

En Juleaften — men saa let

Han stjaeler ikke meere.

Nu skal jeg strax fortælle det,

Naar du vil rolig være.

I Peerss Have vorde Raal

Saa god, som man vil smage;

Rnud sneg sig ind, for til et Maal

Deraf sin Deel at tage.

En Tvo dog ellers skammer sig,

Rnud skammede sig ikke,

Og tænkte: Hau' maae takke mig,

At jeg lod noget ligge!

Men strax en Haand oplefted' ham

Og det, han havde stjaalen;

Med eet han stod til Spot og Skam

I Maanen hist med Raalen. —

Med Raalen, som han stod og gik,
 Der var ei Hjælp, ei Naade —
 Man seer ham endnu paa en Prik
 Alt staae i samme Naade.

Der har han Tid og Nolighed
 Til Synden at fortrønde,
 Dog bli'r han vel imellem Kjød
 Af Tiden, kan man vide.

Saaledes skal hans Jammerkrig
 Hver Juleaften være:

„ Forbarme dig, forbarme dig,
 „ Jeg vil ei stjæle mere! “

So mange Tak! den gode Mand
 Maae nu vel lade være.
 Der staaer han. Syndens Straf vi kan
 Af hans Exempel lære.

Han ingen Søvn i Døet faaer —
Sov Barn! jeg har jo lovet
At vise dig hvordan han staaer,
Saasnart som du har sovet.

F. Plum.

Elegie.

---

* Elegie.

Til — —

Vis er Døden. Salig Slummer
 Venter snarlig Sorgens Ven.
 Trostesløse! glem din Kummer!
 Snart i Graven endes den.

Hvad er Venkabs varme Glæde?
 Favntag af en yndig Møe?
 Hvad er hele Jordens Glæde,
 Mod den Visshed: du skal døe?

See bag Skyer Solen iile
 Ein bestemte Bane hen,
 Snart den synker for at smile,
 Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde

Vinker dig til Jordens Skid —

O! den Tanke bør forsøde

At din Kummer, al din Nød!

And den, fæl den, fat dens heele

Trøstefulde Salighed;

Sorgens Sker mildt sig deele,

Flygte, svinde reent derved.

Som det dyrebare Minde

At din Himmels tabte Frnd,

Da med Kys en om Veninde

Styrked', lønnede din Dnd;

Da dit Blik i hendes Nie

Engles Salighed forstod,

Og du nærmere den Høie

Følte dobbelt, Gud var god.

O! som dette søde Minde

Rald den Wisshed ofte frem:

Snart skal dine Dage svinde,

Dg din Følelse med dem.

Rald den ostere tilbage,

End du nylig tabte Lyst:

Dette Minde den forjage

Enevældig i dit Bryst!

Æ! thi hvad er sunden Glæde?

Skyggen af en jordet Ven?

Vi vil favne den, og græde

Dobbelt naar den svinder hen.

Lad din mørke Sjæl ei sanke,

Slangen mellem Roser liig,

Gift af denne søde Tanke:

Eengang var jeg lykkelig!

Nei, men eengang skal jeg blive
 Fri for Liv og Qual som hun;
 Døden mig den No skal give,
 Som i Graven nydes kun.

Dette Haab bestandig svæve
 For din Aand og styrke dig!
 Men af Himlen du ei kræve
 Hende — Hun er lykkelig.

Vel blev trefold Mærke givet
 Dødens tavse Opholdsted
 NE! men ei saa mørk som-Livet
 Er dens Hulers Eensomhed.

Ei forstyrre falske Snye
 Slummeren i Gravens Skjød;
 I dens Nat ei Drømme lyne;
 Sønnen der er rolig, sød.

Frøgt for op til nye Plager

Snart at vækkes ved dens Savn,

Ei den Lykkelige nager,

Som hendsses i dens Favn.

Nei; men hun, som rolig hviler

Dvæget ved dens søde Slum,

Dobbelt skion opvaagnet iler

Derfra til Elysium.

Og der skal du eengang favne

Hende, som forlod dig her,

Saligheder uden Navne

Begge skal omgive der.

Og lad det end vare længe,

Mange Aar sig slæbe hen,

Før i hine Glædens Enge

Hun skal møde dig igien. —

Hvad, er Livets længste Plage,
Uophørlig Bitterhed
I en Række af mørke Dage,
Mod en salig Eighed?

Hvor du, mellem evig unge,
Ewig nye Henrykkelser,
Nude skal hvad ingen Tunge,
Ingen Ord dig tolke her.

Baggesen.

Lil

A p o l l o .

Til nogle Himlen Scepter gav og Krone,
 Til andre Titler, Nøgler, Stjerner, Baand,
 Hiin Guldet fik, og hiin en yndig Rone,
 D; hiin af fyldte Glas Champagnens Aand.

Hin fik en Sjæl, som paa sig selv kun tænkte,
 Hiin en, som ei engang saa vidt det drev;
 Mig Himlen ingen saadan Gave skjænkte,
 Alt hvad jeg fik, lidt Digtergave blev.

Men æ! naar Harpens sørgelige Toner
 Min tunge Sorg bestandig tolke mig,
 Mon deres Klang erstatter hine Kroner?
 Den Dumhed, som gjør hiin saa lykkelig?

Naar

Naar haabløs Elskov, uophørlig Klage,
 Naar Mulm, og Skræk, og Død er al min Sang,
 Mon jeg deri den søde Trost kan smage,
 Som hine fandt i Bacchi Baabens Klang?

Naar evig dette Hjerte, mens jeg synger,
 Seline! bløder ved at tænke dig,
 Kan jeg da viss foragte hine Dønger,
 Hvis Guld gjør føleløs og lykkelig?

Naar Musen levende min Tilstand maler,
 Og toner kun min Smertes vilde Larm,
 Mon den forsøder mig da Livets Qualer,
 Som Manden glemmer i sin Kones Arm?

Det Gift, o Phoebus! blev mig denne Gave,
 Skönt god du mig den sparsom Stienkede;
 Thi Musen steg til mig fra mørke Grave,
 Som Engel ei, men æ! som Furie.

Baggesen.

Lil

M i n n a .

Blodig har jeg kæmpet, Tryllerinde!
Mod mig selv, og Kjærlighed og dig —
Og min Plikt har vundet — men dit Minde
Dobbelt blodig, Minna! straffer mig!
O! hvi vandt jeg? Intet Tab opveier,
Intet Tab af alt hvad Jorden eier,
Tab af Lyk, og Liv, og Fryd og Fred,
Intet, intet Tab i Evighed
Er ubodeligt som denne Seier.

Bed

B e s s e l s

D o d .

Imens han leved', alle Muser smilte,
Selv Rummer loe, naar Bessels Lune bod;
Med ham al Munterhed fra Pindus ilte,
Og hver, som fordum loe, nu græder ved hans Dod.

Baggesen.

Til

e n B e n i n d e .

Saa skulde det, jeg spaaede dig i Fjor,
 I Aar, Beninde! rigtig opfyldt blive! —
 Jo Hanne! vi, som Niim saa konstig skrive,
 Vi veed lidt meer end simpelt Fadervor;
 I Skjæbnens Bog vi læse skjulte Ting,
 Selv det, som fører os saa underlig omkring,
 Det, hvorpaa ingen Dødelig blev flog,
 I Pigers ubegribelige Hjerte
 Vi undertiden dybt at fige lærte.
 Vor Piges Hjerte er den Skjæbnens Bog,
 Hvori vi eene ønske at studere;
 Kan vi vort Held heraf med Bished lære,

Og kan vi Hjertets vanskelige Sprog
 Udlægge til vor Fordeel, maae endog
 For Næsten al vor Skjæbne uvis være.

Men mig, Veninde! var det let at spaae:
 Jeg vidste, at de sande Yndigheder
 Ei kunde med Ufølsomhed bestaae,
 Og Dunden aldrig mangler sin Tilbeder;
 At den fortrullende naive Wittighed
 Ei blot er til for Venner at behage,
 Men at en værdig Elfers Dage
 Forsødede bør svinde hen derved;
 Jeg vilde ønske Dig den Bønne, Du fortjente,
 Men uden Kjærlighed jeg ingen Bønne kjendte,
 Og derfor spaaede jeg om Kjærlighed.

Men det, at min Veninde skulde have
 En hende værdig Elsker i min Ven,
 Var det en Virkning af min Spaadoms-gave; —
 Eaa blev jeg stolt, — jeg spaaede snart igjen,
 Jeg spaaede hver og een blandt mine Venner,

Som ingen *Hanner* har, og dem fortjener :
 Thi dette sande skønne Navn at bære,
 Og i Forstand og Dyd og Yndighed at være
 Et Mønster for sit Køn, er i min Ordbog eet ;
 Hver i det mindste jeg med dette Navn har seet,
 Bar eller kunde blive Kønnet's Ære.

Du kan Du hæve Dig paa disse skjelmste Piger,
 Som, selv besuarede af Kjærlighed,
 Kun ønske Dig i samme Snare med.
 Siig dem, Din Elsker ei for deres Ære viger :
 Lad Thrine vide, at hans eget Haar
 I Skjønhed langt Verffen overgaaer,
 Som *Mortens* præstelige-Hoved pryder ;
 Og siig *Ulrike* kun, at hendes *Christian*
 Ei synger nær saa godt som han.

Hvad skal jeg raade Dig at siige *Hanne Braem*?
 Siig kun, at jeg med alle mine Dunder
 Staaer mange mange Grader under ham.

Nei — meen det — siig det ei ! Det Sandhed er,

Men Sandhed maae forties, som kan hindre.

Jeg reed, at hun mig elsker meer

End jeg er værd, og dog jeg nødig seer,

At hun mig skulde elske mindre.

F. Plum.

Duden.

D y d e n .

Did hvor Dydens Tempel staaer,
Veien gjennem Sletter gaaer,
                  Eksult med Krandsse
Af Violer og Jasmin;
I den fromme Vandrers Trin
                  Gratierne vandse.

For ham gaaer Naturen, som
Til dens simple Helligdom
                  Ham indleder;
Let og stadig er hans Gang;
Kummer sner, og Frygt og Evang,
                  For hans jevne Glæder.

Gjennem Templet iler han
Til Enfsalighedens Land,
Evigheden.

Virksom, mild og munter Dyd
Lønner der med større Fynd,
End han nød herveden.

Eletten sponer ham med Graad,
Brødre, frelste ved hans Daad,
Ham velsigne;

Selv den usle Lasters Træl,
Nørt ved hans og Dydens Hæld,
Stræber ham at ligne.

F. Plum.

Eil

S o v n e n .

Du, som, paa silkebløde Binger,
Med meer end jordisk Salighed,
Lad fra Elfsium dig soinger
Til trætte Dedelige ned,
Tag al den Fryd, du har i Cie,
Og dine gyldne Dromme med,
Og svæv, med himmelsk Venlighed,
O Søn! om Euphrosynes Reie!

Kald hende smilende tilbage,
I mange skjønne Billeder
Fra hinc Barndoms blide Dage,
Hver Glæde, som forsvunden er.
Naar Livets bedste Tider svinde
Som Skyggeverk i Drømme hen,
Bli dog det søde Haab igjen,
Dem atter i en Drøm at finde.
Udbild den Enke, hun fortjener,
Forstjønnet ved din Tryllemagt,
Og indkled alle Fremtids Scener
I Morgenrødens Purpurdragt.
Som malet staae for hendes Nie
Med Inse Farver Dødens Hald,
Det have hendes skuldfrie Sjæl
I glade Smer til det Høiel

Dog, skulde disse Paradiser,

Du hende gennemvandre lod

Forsvinde, snart som du dem viser,

Med Phantasiens lette Fod —

D skulde Torne nogensinde

Blandt Roser groe paa hendes Vej,

Da skuf med falske Syner ei

Min roligsovende Veninde!

F. Plum.

Bed

Den unge Keizensteins

Død, 1777.

Nat omgiver dig, og dit brustne Die

Trækker Dødens Søvn; og vor Taare her

Kan ei Himlens Lov, — vor den ikke bøie!

Taarer, dem dit Minde værdigt er.

D, dog skulle de paa din Urne flyde,

Gud skal see dem, ynke Mennesket;

Engle mærke dem, føle dem, sig fryde;

Ihi vor Graad er Dydens Ret.

Ⓒ

Godhed

Godhed kjendte dig, saae din Vej med Glæde,

Patriotens Ild brænde i dit Bryst,

„ Kort, beslatted' den, skal han Banen træde,

„ Kort de Godes, kort en Faders Lust. ”

Skal din Godhed, Gud! Dval for Fromme være?

Er vor Jord ei værd en dydig Sjæl?

Gud! din Evighed skal vor Tvivl belære,

Der vi see, du gjorde vel!

Kan jeg nævne ham, Kærdoms-Ben! hans Fader,

Og ei føle det? føle dybt hans Tab?

Trøste Taarer ham! — Sorg ei Taaren hader,

Villigt Offer til-det tabte Haab.

Fromme offere den, Graad fra Frommes Pie

Meer end Marmor er paa Godes Grav.

Lad den trøste ham, og — at han den Hæie

Bed sin Flid en Borger gav.

Adels-Yngling, see! her er dit Exempel,

Wil du være stor, bliv da viis og god!

Vei til Erens gaaer gjennem Dydens Tempel;

Edel Daad er meer end arvet Blod!

Brænd af Erens Ild! Land og Konge byder,

Og dit Kald, dit Bidne i dit Bryst!

Lign den Salige! og bliv saa ved Dyd,

Verdens Gavn og Himlens Lyf.

Thaarup.

 Ved

 en Vens Bryllup.

Antag o Ven! min Bryllups-Sang:
 I Vaarens Fragt jeg rolig avæder
 Din Dydens Lon, om Elskovs Glæder,
 Vel mig om Harpen værdig Klang!

For Dig opstemt, lykkelig Ven!
 Ach! gid Du maatte Lyden høre,
 Og Sangen for Dit kræbne Øre
 Alf bedre ei blev døvet hen!

Da glad, som Du, min Digteraand,
 Og stolt skal af sin Lykke være,
 Heit skal den synge til Din Ære:
 At Du fik bedste Piges Haand,

At Adel ei forhøier Dig,
 At selv Du egen Lykke bygger,
 At Hjertets Dyd, ei blotte Sægger,
 Gjør, at Du er Din Pige liig.

At, vis paa sand Lykkelighed,
 Du valgte Dig, hvad den kun vælger,
 Som ei af falsk Indbildning sælger
 Sit Livs Noe til Kjedsomhed.

Held Dig! Du kan i ensked' Noe
 Tilbringe sorgfrie Ungdoms Dage,
 Og hos Din Elskte Lindring smage,
 Om Modgang nærmer sig dit Bøe.

Ja tidt ved Elfers Bryst forsoande
Den mørke Skye, som mod mig iled';
Her, syntes mig, at Himlen smiled',
Her tabte Noe igjen jeg fandt.

Og Ven, som Elskov lønnet har
Med alt hvad Godt den har i 'Eie,
Dig skal det milde Forsyn plele,
Som Omhu for Din Lykke bar.

E

Med

S e l i n e s

Bortreise.

Hvad Mørke for min Sjæl udbreder sig!
 En lang og frydløs Nat forsærder mig;
 Alt svæver den mig nær paa sorte Vinger,
 Og Skræk, og Qual, og Død dens Komme bringer.
 Et Mar skal tungt sig slæbe mig forbi,
 Og ingen Fryd skal glimte mildt deri!
 Gud! hvilket Mar! en Evighed af Pine!
 Hvori jeg ei skal stue dig, Seline!

En Winter og en Sommer skal bortgaae,
 Før jeg mit Liv, min Fryd igjen skal faae!
 Og, af! saa længe Liv og Fryd undvære
 Vil Muelighed til Liv og Fryd fortære.

Som den, der, langt fra Dag, en Tid nedsat
 I Jordens Skjød, i thy ægyptiff Nat,
 Trakt op igjen ei lysset mere taaler;
 Men blindes pludselig af Solens Straaler:
 Saa skal og jeg, Zeline! langt fra dig,
 Til Sorg og Qual saalænge hårde mig,
 At, naar jeg seer dig atter, vant til Smerte,
 Skal ukendt Bellust knuse dette Hjerter;
 Fortrolig kun med Mærket, Lasten liig,
 Dit allerførste Smil skal dræbe mig.

Dog hvad? i denne Tanke Himlen smilte,
 Og salig Trøst umærket til mig ilte!
 Thi det er Bellust, Guders Bellust liig,
 At dæ, Tilbedte! ved et Smil af dig!
 Dæ, qvælt af Salighed hos dig, Zeline!
 Er ikke frygtel'gt, er ikke Pine;
 I sig en Død er tusinddobbel Liv,
 Og gradløs Fryd, som i Guds første Bli.
 Nei! denne Tanke var et Glimt af Glæde —
 Og jeg skal evig, evig, evig græde!

Den kom fra Himlen; men at martre mig,
 Et Lyn af Fryd gjør meer ulykkelig.
 Var det ei Haab, ei saligt Haab, at vente,
 At himmelsk Lyst engang min Jammer endte?
 Nei! Himlen hører ei Fortvøltes Røst!
 Spot var det skionne Smil, jeg tog for Trøst,

Gud! hvor er Elimt af Lyd? Dimsunft mit Die
 Igiennem Taarer stirrer mod det Heie!
 En venlig Straale nylig Skjen brød —
 Hvor er den? Ak! dens Fødsel var dens Død.
 Med større Nædsel Natten nu mig skrækker!
 Bildt Armene mod Skygger jeg udstrækker,
 Og søger i min Qual en kjerlig Ven,
 Som jeg kan grædende fortælle den,
 Dimsunft! selv Dødens mørke Ganner vige
 Forfærdede for den Ulykkelige.
 Allene vanke; jeg med vilde Fied;
 Kun Sorgen og min Smerte vanke med.

Hvor seent! henstæbe sig de mørke Dage!
 I evig Cirkel Tiden gaacr tilbage!
 Et Dieblæ gaacr langsomt den forbi,
 Som trosløs sukker lidende deri.
 Aar flyve hastig bort, Minuter lige,
 I Glædens Slummer for den Enkkelige;
 Men æ! Minutet bliver langsomt Aar
 For den som blodig mellem Torne gaacr.
 Og jeg har Tiden seet umærket ile
 Som Tanken — jeg har seet; Seline smile —
 Jeg og har salig drømt mig Vintre bort,
 Som Blunn — og tænkt mig Evigheden fort.
 Men nu! fra hende skilt, knap trende Dage,
 Et Aar blev i den første lagt tilbage;
 Et Sekel i den anden seent henskreed;
 Den tredie mig alt er Evighed.

Nei! Døden kun vil ende denne Kummer;
 Det sidste Vink af Trøst er evig Slummer.
 Min Qual, min Længsel skal fortære mig,
 Før jeg igjen, Seline! skuer dig.

Flue, Glimt af Salighed, bag Evigheder!
Kun Daarens vilde Blik forfølger eder,
Fortryllet af den Nedning, Haabet spaaer,
Alt pines længer, før det reent forgaar.

Baggesen.

B u g g e v i s e r .

I.

Sov min rare Pige,
Ved din Moders Bryst,
Faders egen Pige!
Moders hele Enst!
Under dette Hjerte
Har jeg baaret dig!
Her ved dette Hjerte
Seg opammer dig.

Hvis jeg kunde leie
 Fremmede til dig,
 Jeg ei burde eie
 Elig en Skat som dig.
 Jeg vil see dig trives
 Ved din Moders Bryst,
 Og paa Jorden gives
 Ingen større Lyst.

O! hvor glad din Fader
 Ved mit Bryst dig seer!
 Kun hvo Manden hader,
 Lunken Moder er.
 Nei! min Mages Glæde
 Er min største Lyst!
 Sov du fjære Spæde!
 Ved din Moders Bryst.

Da h b e f.

II.

Du, som blev født ei blot til Lyst,

Thi af! paa Sorg vor Jord er riig!

Sov elskte Barn! Ved dette Bryst

Skal ingen Sorger naae til dig.

Den Uhelds Piiil,

Dig ramme vil,

Skal først igjennemtrænge mig.

Dog selv jeg alt for lidet kan,

Min amme Kjærlighed kun svagt

Beskytter dig, om ikke han,

Som Skjæbuen styrer ved sin Magt,

Forsvarer dig,
 Og faderlig
 Rundt om din Bugge holder Vagt.

Hvor var det dyrt, det Modernavn,
 Hviß Pligt er mig saa dyrebar!
 Jeg det med Smerter, Sundheds Savn
 Og ængstelig Sorg mig tilkjøbt har —
 Og gid mig maae,
 Ei forestaae
 En større Sorg end denne var!

Dog for min Moderkjerlighed
 Er Smerten selv ei Smerte meer.
 Erindringen om hvad jeg leed
 For dig, kun gjør dig dobbelt kjer.
 Hvad Sorg endnu
 Min Yndling, du
 Kan volde mig, jeg villig bær.

Men veeg fra Ondens Bei din Fod,
Den Bei, som jeg vil vise dig,
Dg blev du ikke from og god —
Den Sorg, kun den er smertelig!
Da skal mit Navn,
Min Sundheds Savn,
Dg hvad jeg leed, fortælle mig!

F. Plum.

Den gode
 Landmands Lykke.

Du Naturens ægte Søn!

Du, hvis Arbeid er din Løn,

Du, som tryk i Hjerten boer,

And' din Lykke! den er stor!

Hvor dit Nie skuer hen,

Daglig seer du Skaberen,

Som han synlig for dig stod,

Seer ham mægtig, viis og god.

Sønlig elsker du din Gud,

Lyder glad hans milde Bud,

Og dit reene, sorgfrie Bryst

Føler Dydens stille Lust.

Lærkens høie, muntre Qvad
 Bæffer dig; — og sund og glad
 Du med Sang og Bøn opstaaer,
 Næst du til dit Arbeid gaaer.

Jordens milde Frugtbarhed
 Lønner dig dit Ansigts Sved,
 Og dens moderlige Skjød
 Skænker dig og dine Brød.

Og naar Mørket brnder frem,
 Fro du haster til dit Hjem,
 Hustru, Børn, med Frydestrig,
 Møde, favne, signe dig.

Naar du har dit Maaltid endt,
 Og din Tak til Himlen sendt,
 Gud i Bøld du giver dig,
 Gover hen saa sødelig.

Gamle!

Gamle! naar din Kraft forgaaer,
Skal du, selv med sølvgraae Haar,
Nnde reen, uskyldig Lust
Ved din Afkom's Hjalp og Trøst.

O blandt Stadens Sværm og Pragt,
Aldrig man din Frønd har smagt.
Hjertets sande, blide Fred
Boer hos from Uskyldighed.

Riber.

Lil

S e l i n e .

Siin Digter praler med, at hans Dorine

I Skjonhed, Liv og Lust, er Solen liig;

Jeg kan ei syngge sligt om dig, Seline!

Du ligner Solen ei; men Solen ligner Dig.

Baggesen.

Stils:

S k i s m i s s e n
e f t e r —

H u n :

Snart hæves jeg til Insets Sæde,
Mig Gravens Marke strækker ei;
O! dobbelt døde jeg med Glæde,
Hvis nogen elskte dig, som jeg.

H a n :

Bed dig kun dette Hjerte hænger,
Dit Billed' kun mit Døie seer;
Hvis du mig ei kan elske længer,
Jeg Elskov ei behøver meer.

Baggesen.

Ἄρχῆν μὴ Φῦλαι ἐπιχθονίοισι ἄριστον
 Φύττα δ' ὅπως ἄκιστα πύλας αἰδαῶ περῆσαι.

Αγ. Ὀμ. κί. Ἡτ.

Har da Jorden ingen Støtte,
 Hvortil jeg kan helde mig?
 Blev der i den hele Skabning
 Intet, intet Skabt for mig?
 Blev jeg eenes glimt, da Glæde
 Veiedes hvert Væsen til?
 Salighedens rige Kilde!
 Blev du eenes arm for mig?

Tidlig sank min første Støtte
 I den bedste Faders Grav,
 Foden gled, og smertefulde
 Fald kun lærte mig at staae.
 Barnet legte med den blanke

Stages

Magekniv; men langsomt skal
 Mærket af dets korte Peege
 Følge Manden til hans Grav.

Venfkab, tænkte jeg, kun Venfkab
 Skal dig gjøre lykkelig;
 Lægedom og Hvile findes
 Kun i faa Udføgtes Barm;
 Eng og saaret jeg da kasted'
 Mig i disses aabne Favn,
 Sank af Rummer træet i Dvale
 Sødt og drømte Paradis.

Da med fulde Bøgt jeg hvilte
 Erngt i mine Venners Skiod,
 Følte de for, tung min Byrde;
 Dog de vækkede mig ei.
 Men endskjønt den gamle Bunde
 Blødte atter, skjønt de saae,
 Hoor jeg veente mig af Emerte,
 Peege de dog tavse bort.

Haardt jeg faldt, og vækket folte
 Dobbelt Bæ af Saar og Fald.
 Hvad er nu for mig tilbage?
 Venfæb sidste Tilflugt var —
 Fader, Moder, Brødre ere
 Borte, Elskov blev min Qual,
 Og min Ungdoms første Venner
 Vendte ryggen til min Sorg.

Jordens Ære er en Boble,
 Syldt med Lust den mætter ei,
 Og for Guld er det, jeg søger,
 Eindstilsfredshed, ei tilfals.
 I, som ene mig ei svige,
 Dede Wiise! lærer kun
 Bæmmelse for Mængdens Glæder,
 Tvivl hvor andre Wiisbed see.

Sog i dig, bedragne Herte!
 Hvad du uderom ei sandt;
 Undvær dem, som dig foragte,

Og vær fiek dit eget Rok!
 Favner mig I tavse Myure!
 Værer mig i Verdens Sted!
 Und mig venlig Gravens Lykke,
 Eensomhed, Forladtes Ven!

Saa jeg tænkte, — o jeg Daare!
 Som mig støtted' til et Rør!
 Al mit Uhelds cene Kilde
 Jeg opdaged' hos mig selv.
 Eroeløs var, som jeg, mig Ingen,
 Ingen hader jeg som mig.
 Du Forræder, utro Hierte
 Husk Fienderne hos dig!

Du, hvis Lænker den, som trodsed'
 Døden, ofte var; til hvem
 Jordens Guder bragde mange
 Dyre Hekatomber, mig
 Kom du ogsaa mild i møde
 Strax i Livets Vaar, og blid

Med vellystig Trollemine

Winkede mig til din Favn:

„ See jeg fordrer intet Offer,

„ Men dit Ønske offerer alt,

Friske Roser, søde Druer,

„ Alt hvad Sandser Kildre kan.

„ Dig hver Helligdom staaer aaben;

„ Alle Hegn nedtræder jeg;

„ Ulyst eene er mit Forbud

„ Og mit Bud er eene Lyst. ”

Saa til Riød og Blod du talte

Og hver forig Ungdoms Drivt,

Alle Sandser villig fulgte

Dine Vink, Fortryllerstke!

Og med dig de sammensvorne

Stormede mod min Fornuft,

Og erklæred' evig Feide

Mod mig Rolighed og den.

Dog min stolte Siel, opammet,
 Ut! maaskee ved Jordoms Bryst!
 Stopped' Dret mod din tielne
 Lokkestemme, firred' mod
 Dydens Soel, hvis Ethernane
 Høit er over Stavets Wei,
 Og eenfoldig vilde vare
 Hvad den aldrig ganske blev.

Men, Forståaede! du er hevnet!
 Læl hver Enst, jeg negted' mig;
 See den haarde Kamp, hver Valne
 Kosted', som jeg Dyden vandt.
 See Samvittighedens Bunder,
 Naar den stundem blødig veeg
 For Rebellen her i Brøstet,
 Og for Sandserne, hans Hær.
 Mine feire Dage bleve
 Stridens Dage. Klage, kun
 Hørt af fire tavse Bægge,
 Høit fra mine Læber lød,

Mens fra Lust til Lust din Dyrker
 Klaver ubekymret hen,
 Og med Krands om selvgrace Iffe
 Endnu synger høit din Lov.
 Og hvad er for al min Noie
 Nu min Løn? Den hele Jord
 Har jo Intet, Intet mere,
 Som mit Hjerte klæber ved.
 Af! hvi brast I, søde Vænker,
 Som mig holdt? Min svage Dyd
 Kan ei bære mig! Nu synker
 Under mig den løse Grund.
 Eene du, som jeg forsmæede,
 Med udstrakte Arme staaer,
 Og hvad jeg forgjæves sagte
 Andenstedes tilbyder mig:
 „Kom, Forladte! iil tilbage
 „I den Favn, som du forskjed,“
 Raaber du, „i Evælg af Gleder
 „Glem den Tid, du alt har tabt!“

Ja! er Pæthe i dit Bæger,
 Welløst! o! saa ræk mig det,
 Og min Ungdoms sparte Styrke
 Vil jeg heel opofre dig.
 Lad i dine bløde Arme
 Mig for evig dvale hen,
 Evig, evig glemme Venner,
 Mig, og alt hvad mig var kjær!

Tie, Samvittighed! dit Bifald
 Duffde — æ! kun ønskede jeg —
 Blod paa denne Haand ie klæber,
 Fremmed Guld ei tynger den,
 Ungdoms Roser den ei brækked',
 Medrev ingen andens Hegn;
 Tungen Ingeus Dngate saared',
 Og min Skaber ærer jeg —
 Men hvor lidet! — og du fordrer
 Æ! saameget! blandet Dnd
 Du ei lonner, men ublandet
 Kan jeg ikke bringe dig.

O! hvi vilde du mig vise

Krandsen, som du hang saa høit?

Eller hvi ophænge Krandsen,

Som du vilste mig, saa høit?

Hvad du afflog, bnder Beløst;

O! misund mig ei den Krands!

Lad mig glemme dig, uvækket

Af din Torden, i dens Skjød!

Stille! underlige Hjerte,

Hold dog med din Bunker op!

Ønst, og Intet skal dig negtes!

Lad mig eengang finde Noe!

Hvor haarduakket denne Gnsen!

Men hvi iisner da mit Blod?

Skumle Anelser omspende

Bryttet, og det aander tungt!

Død, imens din Broder savner

Milde Naturen, sender du

Mig, som éene, sorgfuld vaager,

Disse blege Skygger op?

Hvo du er, du Gravens Flugtning,

Som i Midnats tavse Mulm

Er jeg dig hid for at besøge

En Forladt, velkommen! tal!

Er det, evigdyre Skygge!

O! min Fader! er det dig?

Kaldte dig de Guf, som jage

Mine Venner bort, herhid?

Herte du den Eed, som zittred'

Mig paa Leven? Horte du

Mig forfage Dyd, hvis Fane

Jeg dog dig at følge før,

Naar dens blide Taarer stille

Fra mit spæde Dje gleed,

Og jeg henrykt saae dens Dinde,

Men min Svaghed ikke saae?

Nei, jeg raser — Livets Sukke

Naar ei gjennem Muldet ned

Til den eene sande Lykke

Helligdom, hvor moderlig

Ubevisthed ruger over

Sine Børn, som grædende
 Først forlod, med Længsels Taarer
 Fandt igjen dens trygge Favn.

Sidste Rest af alle Haabets
 Gyldne Drømme — af endnu
 Minder Taaren ved at mindes
 Haabets dyre Emigrerie.
 Det opløfter, for at styrte
 Dybere; og fryster til,
 Falske Bryst, kun for at spotte
 Skuffede Lettroenhed.
 Men dets søde Løgn mig gjorde
 Dog engang saa lykkelig,
 Da jeg zittred' for det største
 Held, jeg veed at ønske nu.
 Søde Timer, da dets Løster
 Mig bedrog! Kun alt for snart
 Bytted' jeg dem bort for Sandhed,
 Lunge Taarer vidne det.
 Da, hvis Slummer lukker vaade

Die for den Sandheds Glands,
 Der adspredte Haabets gyldne
 Dromme og kun levnte Dig.

Du min endnu overblevne —
 Eene Ven, min eeneste
 Sikke Fristad for min næste;
 Værste, ene Fiende, mig —
 Grav! som unge Dding elsker
 Nu langt meer end raske Dreng,
 Fer det Paradis, han daarlig
 Haabed', — ak! om dette Haabs
 Morgenrøde, som nu brnder
 Fra din stille Hvelving frem,
 Er, som hine Dromme, falske
 Blus paa Manden af et Svælg:
 Naar med Længsel efter Hvile,
 Under alt'for tunge Vægt,
 I dit Skiod mit Hoved trostigt
 Synker; ak! om da din Ven,
 Skuffet og af dig, maae bande

Dine Smil ; af ! om engang
Eigheden dog skal spotte
Hans fortrevste, spildte Skrig ;
Om den Bægt , han segned' under
Kraftløs her , fordoblet ved
Eidste Kuffet Haab om Vindring ,
Bag dit Forhæng møder ham ;
Du , som loved , til Erstatning
For hvert Tab , til Borgen for
Ubetalte Krav hos Haabet —
Store Sum — Forglemmelse ;
Skulde ogsaa du ham blive
Denne Fordring skyldig : af !
Vee mig ! vee mig ! dette sidste
Tab er uopretteligt !
Vee mig ! vee mig ! hvem anraaber
Jeg da om Medlidenhed ?
Vee mig ! vee mig ! jeg kan evig
Ei engang bedrages meer !

J. E r i c h s e n s
M i n d e .

Du var Skaber af din egen Hæder,
 Wiise Olding! iegode Mand!
 Og den kæreſte blandt dine Glæder
 Var dit Arbeid for dit Fødeland.
 Gøland! noifom Friheds gamle Sæde!
 Nævn en Klippe med hans ædle Navn!
 Dine Døttre der hans Tab begræde!
 Dine Sonner tænke der hans Savn!

T h a a r u p .

S y m n æ e r a

I.

Vennekab! henrykt hører jeg din Stemme;
 Altet vækker du min Sjæl til Sang!
 Aldrig jeg dit høie Bud skal glemme,
 Mig din Røst er sød som Harpens Klang.

„ See den Mand, (saa lod dit Ord) hvis Hjerte
 „ Mine vise Bud saa vissig lod,
 „ Han, som stedse deelte Bennens Smerte,
 „ Han, som stedse Bennens Glæde nød;;

„ See han er min Yndling. Jeg ham tænkte
 „ Al den Fryd, der er min Dyrkers Løn;
 „ Dog et større Lod jeg ham tiltænkte;
 „ Værdig har jeg lønnet Dydens Søn;

„ Thi min Datter , Jordens Herkerinde ,
 „ Hun , den reene , blide Kjarlighed ,
 „ Skienke ham en om , en huld Veninde ,
 „ Til at følge ham i Dydens Fjed .

„ Og i Dag vi begge skal berede
 „ Salig Belyst for vor Yndlings Sjal ;
 „ Haand i Haand vi ham til Altret lede ,
 „ Og indvie ham til varigt Hæld .

Ja , jeg seer , o Ven ! jeg seer din Enkke ,
 Og mit Hicte veed , du er den vord ,
 Og kun svagt kan Sangens Ord udtrykke
 Hvad en Venne : Sjal dig onsker her :

O ! nyd varigt Hæld med elste Mage !
 Yndig Affom arve fælles Dnd !
 Og , som Olding , see du glad tilbage
 Til den Dag , der skabte al din Frnd !

Riber.

II.

Hæld den Mand, som Guld og borget Hæder
Kølig overgav til Daarers Lyst,
Men i Meisomhed og jerne Sæder
Fandt et Væld af Fryd og Haab og Trost!

Han, som saae, at uffel jordisk Lykke
Let svandt hen som Gøglesets Dunst,
Og som sit og Sines Hæld vil bygge
Kun paa Flid, og ei paa Hofmands Gunst.

Han, som Venkabs Helligdom ei sælger,
Nært af Smiger, Ahner eller Guld,
Men kun den til Ven og Broder vælger,
Som er ærlig, god og vennehuld.

Held ham! omvend Modgangs Stormen suser,
 Tryk han under dog den Godes Tryk,
 Og ei Enffens Bøger ham beruser,
 Den kun styrker ham til mandig Død.

Wennelaugets Lyst ham dobbelt smager,
 Den er Løn for troe og gavnlig Flid,
 Og hver Broder ham med Smil modtager;
 Følger Glæden ham ei stedse did?

Naar en god og from og værdig Pige
 Ekjenker ham sit Hierte og sin Haand,
 Aldrig han sin Eed og Pligt vil svige,
 Ukiendt Tryk opliver nu hans Land.

Og en sildig Esterstægt skal signe,
 Skal med Taarer hædre Begges Navn,
 Thi en ædel Afkom dem skal ligne,
 Og oprette Verden deres Navn.

Himlen mig, o Ven! at Kiende lærte
Din, den ædle, mandig faste Sjæl,
Og i Dag mit venkabsfulde Hjerter
Spaaer og veed og frydes ved dit Hæld.

Stiber.

Til
min Muse.

Besicel o Sanggubinde!

Min Tak til Vaarens Gud,

See Vintrens Spor forsvinde,

Dg Jorden som en Brud.

See! ned til den han svinger

Sig som en Brudgom skøn;

Jeg ham min Lovsang bringer,

Dg Blomster er min Lou.

Dg denne Ven at vinde
Er mig langt meer end Guld,
Thi er ei min Veninde
Dem meer end Guldet huld?
O! naar den Skionne prnder
Sit Haar og Bryst med dem,
Føel da hvor jeg mig finder,
Com bragte hende dem!

See! alt os Vaaren bygger
En tæt, en løvrig Sal,
Enart slæzer blandt disse Skygger
Den omme Nattergal,
Dg naar den tielent flynker,
Dg henrykt daaner hen,
Han til mit Hierte synker,
Dg kysser omt sin Ven.

O! giv mig da et kvæde

Den milde rige Vaar;

Du seer hvor herlig Glæde

Den skænker og den spæer.

Du seer min glade Pige,

Du seer mit Paradis

Kun den, som har en Pige,

Kan synge Vaarens Pries!

Na h b e f .

E l e g i e

v e d

H e n r i k G e r n e r s

D o d .

Det var mit elskte Kald med festelige Sange
 At mane Sorgen frem om Dannebrogens Mænd,
 Naar hædret de forlod der' underlige, trange
 Men stolte Bane — thi jeg kiendte den;
 Men skient jeg saae i Glimt, i tusind Glimt, o Gerrier!
 Afbrudte Stykker af din Inse Bane her,
 Saa tæller jeg dog heller Mattens mindste Stierner
 End jeg opregner Danmark din Værd.
 Og kunde jeg det; kunde end min Stemme lyde
 Høit, som Nationens Naab ved Kongers Leer,

Saa

Saa taug jeg dog — thi der hvor Folkets Taare fænde,

Der høres ei den Sorrig, som man seer.

Men at jeg sætter dig af sønlig Drift et Minde,

At Elegien stille taler om mit Savn;

At der hvor alles, ogsaa mine Taarer vinde,

Skal ei vanhellige dit store Navn.

Naar Krøniken paa mange Blade os opregnes

Hvad Danmark eiede og mistede i dig;

Da nævner ydmng jeg, som det din Søn sig egner,

Hvad jeg har eiet og har tabt i dig.

En Fader har jeg tabt, hvis ædle, bedste Hierte

Flød over af den Gld, hvormed han elskede;

Et Mønster har jeg tabt, hvis hele Wandel lærte,

At al vor Kraft tilhører Brødrene;

En Lærer, fra hvis Mund flød deilig — men ublandet

Reent Wiisdoms Sprog — som naar han trættet endelig

Uf Dagens svære Dont med at velsigne Landet,

Nød Altsenen med at velsigne mig—

Men hvo kan synge der hvor Veemods Taare strømme!

Hvor Hiertet bløder i sin inderlige Graad!

Die Sang — din sidste Hvirvel kan ei meer udtømme

Mit Tab, end Helten og hans heele Daad.
Kun J, som selv har seet den grimme Straale ramme
En elsket Faders Barm — kun J forstaae mig, naar
J sole, at den, jeg begræder — er den samme,
Som heele Tvillingriget græder for.

Sneedorff.

B e d

H e n r i k G e r n e r s

J o r d e f æ r d .

Du, som byder over Død og Grav,
See du naadig til vor bange Smerte!
Naar du da borttager det, du gav,
Og vi føle Savnet i vort Hjerter,
Lær det at ndmynge sig,
Og love dig!

Naar du, Fader! løser Sjæleus Baand,
Og ophæver den paa Lysets Binger,
Og den frie, utrættelige Mand
Glad sig mod din hære Trone svinger,
Hædrer Stovets hede Graad dit Navn,
Men seer sit Savn.

Hellig

Hellig, Hellig, Hellig er vor Gud!
Naadig! naar han vore Hjerter saarer,
Visdom! Godhed! er hans Faderbud;
Af. vi skimte det igjennem Taarer,
Gerner krones, lider nu ei meer
Der, hvor han er!

Thaarup.

Til Danmark

ved

G e r n e r s

L i i g .

Din Graad var bitter, naar en ædel Mand

Fra dig til Vonnens lyse Tempel ilte,

Meer lindrende den flod, mit Fødeland!

Om og imens han levede du smilte.

a.

Tagge

E l e g i e .

Heitidelige Snygger!

Med Graad indviede Steder!

J, som til mine Glæder

Saa ofte Vidner var,

D J har hørt min Klage

I disse Sorgens Dage —

Indgøder dette Hjerter

Den Stilhed, som J har!

Her, hvor mod Solens Heede
 Sig Egens krumme Grene
 Bestiirmende forene
 Ved Bakkens tause Bred,
 Skal ingen Tvang forbyde
 Min Taare frit at flyde,
 Her skal min Kummer finde
 Et sikkert Tilflugtssted.

Her sadde vi tilsammen —
 Her gik hun, den Tilbedte,
 Som hvor hun gik udbredte
 Omkring sig Fryd og Lyst —
 Saa skal ved hendes Side
 Mit Liv i Lyst henglide —
 Kun dette Haab opfyldte
 Mit alt for sorgfrie Bryst.

Ei Maal for sine Duffet

Det svage Hjerte kiendte.

Bør Dødelige vente

Udødeliges Lod?

Og dog — hvor skal jeg lære

Den Elfte at undvære!

Hvor finde Veie til Graven!

Hvor til at leve Mod!

Her lød i disse Egne

Harmonisk hendes Stemme,

Som bød mig Jorden glemme,

Dens Graad og Klagelyd:

Hvor hævedes mit Hjerte

Høit over Støvet's Smerte

Bed hendes muntre Sange

Om Kierlighed og Dyd!

Nu skal min Sanggudinde

De kielue Melodier

I søde Phantasier

Ei meer hendyffe mig.

End snæs jeg, mit Dre

Den sidste Sang kan høre,

Men af! som Afkedsfangen

Den lyder sørgelig.

Her i jeg Naturens Verker

Har seet, i dem den Hoie;

Nu Taaren i mit Dre

Alt see dem hindrer mig,

Natur! dit heele Nige

Er mig Ulykkelige

En Dre — thi af! jeg savner

Dit Mesterverk i dig!

Lang er den Wei fra Livet
 Til Dedens mørke Dage —
 Fra denne Elskelige
 Saa langt jeg adskilt er!
 Men her min Bængsel finder
 Meer end de elskte Minder;
 Hvor hun saa nølig vandred
 Jeg troer mig hende nær.

Hvert Sted, som hun betraadde,
 Er heiligt. Alle vegne
 Jeg Templer vil indhegne
 Til hendes elskte Navn!
 Naar Ekko mine Klager
 Og dette Navn gjentager,
 Skal hendes Skygge bringe
 Mig Lindring i mit Savn!

F. Plum.

F r i s t e l s e n .

Eil

F r e d e r i k L e o p o l d ,

Greve af

S t o l b e r g .

Som det fortrullende, himmelske, blendende
 Emil paa den dydige Skønnes
 Rødmende Kinder, naar halvdækte Barm sig
 Hæver og synker,

Tøffer den fryge Ungling, som stirrende
 Drakner sit Blik i dets Straaler,
 Føler i zittrende Nerver dets Ild, og
 Flammer i Længsel —

Sjælen paa soulmende Fæber imøde det
 Bæver, paa hidfige Kyffes
 Brændende Binger at hvirvle sig henrykt
 Gud i sin Himmel —

Men, som det samme livsalige, lofkende
 Smil paa den Yndiges Kinder
 Jager i hellig, utolkelig Rædsel
 Sjælen tilbage —

Nær ved sin Himmel den trussen af Straalernes
 Alt for vellystige Vælde,
 I f a r u s liig, paa hensmeltende Binger,
 Lynges tilbage —

Saa med begeistrende Vellyster vinkende
 Tryller den hellige Flamme,
 Helikons Helt til den skudsende Verden
 Hented² fra Himlen;

Opflammer Undreren's sulde, berusede
 Hjerte med stormende Sangster,
 Og at udsprede fra Phobi Triumfvogn
 Welløst til Jorden.

NE! men den samme fortryllende, hellige
 Nimbus om Digteren's Iffe
 Eplutter med lynende Straaler de povsente
 Udstrakte Vinger,

Blindet af Glandfen nedstyrter den dristige
 Halvmodne Helikon's Yngling,
 I Karus liig, og i Støvet med Længsel
 Vidner sin Afmagt.

Baggesen.

Med

Barthold Johan Loddes

D s d,

den 1ste Maii 1788.

Naar paa tunge, tornestrødde Veie,
    Wiisdoms Vndling mæssomt vanfer hen,
Dg foragter Jordens Frnd at eie,
    Eidlig herdet i at mangle den;
Naar han træt af Livets mange Plager,
    Her fortæret sig til andres Gavn,
Dg endda med sølvgraae Haar modtager
    Hver en Vindring under Godheds Navn,
O! da skal ei Bardens Taare væde
    Støvet som den Edle her forlod,

Dei

Nei han skal med salig, himmelsk Glæde,
 Tænke sig den Løn, han gik imod;
 Og den gyldne Streng skal Verden lære
 Den miskjendte stille Wises Værd,
 Og Udadeligheds Glands skal være
 Lønnen for den Edles Vandel her.
 Lodde! i dit Ansyn Kummer præged'
 Misanthropens mørke bittre Smil,
 Altid eens, og altid ubevæget
 Saae du Modgangs Vinf og Glædens Jil;
 O! men bag din mørke Mine boede
 Kjærlighed til Sandhed og til Dyd,
 Og at virke med til Andres Gode
 Var din eneste, din stolte Frnd.
 Stor og herlig Holberg fordem straaled',
 Lucifer i Morgenrøden liig;
 Norden saae ham undrende og maaled'
 Nu ei meer den Fremmede med sig;
 O! da fløi din Sjæl til andre Zoner,
 Fremmed Wiidom du begjærlig saae.

Dg du vilke Nordens Millioner -

Dy mod Hviden, som de fulde naae,

Hæse Barders Sange da man glemte,

Maar du Gellerts milde Strenges slog,

Dg til Veemod Hjerterne du stemte

Da Janne du til Norden drog.

Alldison og Steele saae du laere

Albions taknemmelige Folk,

Dg, som de, du gavned' ved at være

Før de Danske hinc Vises Folk.

Her ven Baarens bedste Blomster sanked'

Dg Religionen Krandsen bandt,

Glad med ham blandt Gravene du sanked'

Dg Guds Billed' i Naturen fandt.

Nattens store Sangers høie Klage

Hisset ved hans Elftes Grave led;

Glade Engle saae ham Harpen tage

Maar han sang om Evighed og Død;

Mærk som han, nedtrykt som han i Rummet,

Du den vise Brittes Sang gjentog,

Dg du vakte Daaren af sin' Slummer,
Dg fra Verdens Sværm du Tanken drog.
Dog — du hviler nu! — Alherren lønner
Den, som virker til sin Broders Gavn;
Gode Olding! men blandt Nordens Sønnen
Lever dit udødelige Navn.

Ch. N. Lund.

T r ø s t e n .

Du, som god og kjærlig kaldte
Til Lyksalighed utalte
Væsenr af Intet frem,
Som til Fryd og Glæde Livet
Dine Skabninger har givet,
Ikke for at plage dem.

Skaber, Gud, Naturens Fader!
Ingen Skabning du forlader,
Du forlader ikke mig.
Nedtrykt af din Arm i Støvet,
Livets bedste Fryd berøvet,
Haaber jeg endnu paa dig.

Undrende mit svage Nie
 Saae dit Forsyns Gang, du Høie!
 I den Qual, som andre leed;
 Mange Livets Optrin lærte
 At du dem igjennem Smerte
 Førte til Lyksalighed.

Har jeg ikke selv erfaret
 At din Godhed har bevaret,
 Og dit Forsyn ledet mig?
 Har jeg ikke allerede
 Nydt i Livet megen Glæde?
 Gud! det kom jo alt fra dig.

Ekjent de svundne Glædens Dage
 Her at komme meer tilbage
 Tugtende din Haand forbød,
 Skal dog dette knuste Hjerter
 Takke dig i al sin Smerte
 For den Fryd, det eengang nød.

Tidt jeg mig endnu vil fryde
 Ved at tænke den, og nyde
 Alle mit soundne Held igjen;
 Og naar ned af blege Kinder
 Taaren usfrivillig rinder,
 Haabet skal astørre den.

Vel er her ei Haab tilbage;
 Skjæbnens Lov, som bød mig flage,
 Er uigjenkaldelig.
 Almagt selv kan ei herveden
 Noget give mig i Steden
 For den Fryd, den røved' mig.

Men et bedre Haab mig bier,
 Naar'de Lidendes Befrier,
 Døden venlig vinker mig —
 Sid den vinked' allerede!
 Gud! som skabte mig til Glæde,
 Hvor er den, om ei hos dig?

F. Plum.

Med
 en ung haabesuld
 Piges Død,

Den 8de Novembr. 1787.

(Af hendes mindre Søstre.)

De sorte Mænd den kjære Pige
 Har i den mørke Grav lagt ned!
 Vi føle bedst, men kan ei sige
 Hvormeget vi har tabt derved.

Sun var saaledes som hun burde,
 Saa soielig og from og god;
 Med Willie hun aldrig gjorde
 Os andre Eedskende imod.

—
Hvem skal os nu paa Armen bære
Med denne omme Kjærlighed?
Og naar vi lege, hvem skal være
Anføreren i hendes Sted?

Hun lærte flittig Gud at kjende,
Hvad Fader og hvad Moder bød
Hun gjorde, og de elskte hende,
Og græde nu ved hendes Død.

Hvor sng hun var, vi kunde lære
Bed hendes Seng Taalmodighed,
Vi Stakler maatte Vidner være
Til det, den gode Pige leed.

O Kjæreste Forældre! siger
Hvad ogsaa vi at gjøre har,
At vi kan blive gode Piger,
Og fromme, som vor Søster var!

Vi ville aldrig glemme hende,
Men stræbe paa den Wei at gaae,
Som hun har viist os, og anvende
Al Flid for hendes Noes at naae.

Dg kappes om, af Deres Die
At tørre Taaren, som randt ned,
Saa skal De atter sig fornøie,
Dg elske os i hendes Sted.

 Elegie.

Sans er Naturen, Skabningen er øde;
 Min Tanke døer i Skræk, min Sjæl er mat;
 Belines Smil, og Liv og Belyst døde;
 Belines Smil forsvandt, og alt er Nat.
 O! hvor er Kraft til dette Tab at bære?
 Til hvilke Guder flyer min bange Sjæl?
 Af hvilken Ensets Engel skal-jeg lære
 At tvinge Glædens myrdende Nebel?
 O dette Smil! min Reises muntre Leder
 Igjennem Livets sørgelige Dal,
 Forsvandt, og Natten rundt omkring mig spreder
 Sin mørke Rædsels dødelige Qual!
 Saa gaar en Vandrer mellem steile Klipper
 Og vilde Kløve med en stadig Fod,
 Og Haabet ei hans fælle Hjerter slipper,

Saalænge Solen lyser, har han Mod;
 Men denne Soel gaaer ned, og for hans Dø
 En tyk egyptisk Nat udbreder sig;
 Fra Tieldets Lind, som han besteg med Moie,
 Han styrter i en Afgrund pludselig.
 Ved hendes Emil blandt Tigre, Drager, Løver,
 I Orkens Sand, paa Klippens bratte Røg,
 Jeg gik, og sang, og trodsed' hver en Røver,
 Ved hendes Emil, endskjondt uæbnet, tryg.
 Min vilde Skov, som Erncines Lunde
 Var fuld af muntre Phitomclers Sang;
 Den rædsfulde Larm af Seyllas Hunde,
 Som Ossians og Klopstoks Harper klang;
 Mig Orkens Sand var lutter Diamanter,
 Hvor unge Lam, ei Rovdyr, bokred' sig;
 Aurora stredde Guld paa Klippens Kanter;
 Og Ekko fra hver Hule svarte mig;
 Mig Solen vækkede til virksom Glæde,
 Og Natten vinkede mig til qvægsom Slum;
 Naturens Alt var Fredens lyse Sæde,
 Den heele Skabning var Elysium.

Men af! mit Ejs forsvandt, Zelines Die
 Blev mørkt! Zeline smiler ikke meer!
 O! styrker mig, I Guder i det Hoie!
 Hvor Livet far, jeg nu kun Døden seer.
 Nu bruser atter Skæf i Havets Bølge;
 Nu tordner mørknet Himmelen igjen;
 Nu løber, Drager, Tigre mig forfølge;
 Mig Angest møder, hvor jeg søger hen;
 Nu raver jeg igjen i Nattens Dde,
 Fra Fjeldets Lind en Afgrund's Svælg imod;
 Imellem Torne mine Fødder bløde;
 En Røver venter mig ved Egeus Rod.
 Hvor er jeg? Himmel! ingen Stjerne lys;er;
 Min Soel forsvandt; jeg Mørket kun kan see;
 Min heele Sjæl, mit heele Herte gns'er —
 AF! mit Elysium blev Helvede!

Baggesen.

Eil

E * * * * *   S * * * * * * * *

Hist bag Præstegaarden min Veninde

Wandrer ved sin elskte B * * * * * s Haand,

Medens Hymen Anstalt gjør at binde

Dem med evigsøde faste Baand.

Nødmende hun tæller allerede

Maaneder og Dage i hans Arm,

Sød Forventning, forhen usølt Glæde

Hæver høit den fjelne Piges Barm.

Thi skönt mange lange Dage ere

Hidtil sværmet, spøget, kysset bort,

Troer hun dog, at ingen Dag kan være

Som en Brøllupsdag fuldkommen ført.

Spillemanden splinternerne Streng

Alt paa gamle Violin har spendt,
 „ Ingen „, siger han, „ i Marstal længe
 „ Har Musik, som denne Brud fortjent! „

Mødrene fortælle hendes Dyer

For de unge Døttre; „ Ehrines Held, „
 Sige de, „ Kun den iblandt jer nyder
 Som er god, og eier Ehrines Sjæl, „

Vhens Piger see misundelige

Paa en Lykke, som de ønskede sig,
 Skjønt de alle aabenhjertig sige:
 „ Vaaren i sin Pragt er Bruden liig. „

Og de unge Mænd med Sorg erkjende

Hendes Savn ved landlig Høitidsdands,
 Thi hun reiser fra dem, og med hende
 Take Marstals Fester deres Glands.

Reis mig undt og savnet, ædle Pige,

Værd at elkes af den bedste Mand!

Ingen skal blandt alle lykkelige

Være lykkelig, som Du og han.

Chi har ikke fælles Agt for Dyden

Fælles varm og trofast Sympathie

Grundet eders Kjærlighed? og Tiden

Ei skal gjøre noget Skaar deri.

Amor, som de ligeskabte Hjerter

Fører sammen til Lyksalighed,

Skal forbyde Elskovs grumme Smerter

At forstyrre Eders gyldne Fred.

Men naar Du, Veninde! glad velsigner

Kjærlighed ved B*****s amme Bryst,

Troer dig lykkelig, og sammenligner.

Dine Venners Skjæbne med Din Lyst,

Skal din Kind en Ejerlig Taare væde
Bed at komme een af dem ihu,
Som paa Jorden fik den Rod at græde;
Eengang var jeg lykkelig som Du.

F. Plum.

Bed
 en ung Niges Død.

den 8de November 1787.

Under Skggerne i Floras Enge

Stod den skjonne Rose i sin Pragt;

Vi, som saae den, ønskede at den længe

Maatte staae urørt af Stormens Magt;

Allerede mange Indligheder

Den udviklede og loved' fleur —

Al! og Stormen brød den — Benner græder!

Ehi den skjonne Rose er ei meer!

Den er ikke meer! saaledes Klage

De, som planted' og opelskede den;

Ømt de værned' om dens første Dage,

Haabede megen Fryd af den igjen.

Disse falmede adspredte Blade,

Hvis hensvundne Flor vi glædtes ved,

Skulde kun et Minde efterlade,

Om vort bedste Haabs Ustædighed!

Græder

Græder over Livets korte Glæder,

Men begræder ikke Rosens Død:

See dens Skaber den i Evigheder

Dobbelt yndig at fremspire bød;

Fri for Farer og for Storme sikker

Skal den skjønne Rose blomstre der

I Elysiums de blide Skygger,

Hvor et evigherligt Foraar er.

F. Plum.

Gravfrigt:

I! hvis Hjerter nød den blide Glæde,

Som Euterpes Nidling eder gav!

Dydens Venner! eders Taarer væde

Ederø Bøns, den fromme Gjerløfs Grav!

Stiber.

 T i l — — —

(Efter det Lydſke.)

Dit Liv, Veninde! glide hen
 Mildt, ſom den klare Bæk, der ſtyder
 Igjennem Skoven, og udgyder
 Sig i den fjerne Søe igjen:

Snart ribler den blandt Steene ned;
 Snart ſees den mere langſomt rinde,
 Mens Skovens kjelne Sangerinde
 Melodiſk klager ved dens Bred.

Et Kjærlighedens-Blomſter der
 Blufærdig ſtaaer, og her ſig ſpeiker
 En Egetop, og hiſſet ſeiler
 En uforfærdet Fuglehær.

Paa denne Kant i Solens Blands
Den gyldne Flade herlig blinker,
Naar paa den anden Skyggen vinker
Til spøgende Najaders Dands.

Saa flyde smilende og let
Dit Liv blandt Roser allevegne,
Indtil i hine bedre Egne
Et Hav af Fryd modtager det!

F. Plum.

Cantate;
opført i et Selskab
paa
Kongens Fødselsdag,
den 29de Januarii 1788.

For Talem.

Chor.

Hæld ham, som Sjælens Malm adspredet,

Som Lys og Liv og Kraft udbreder

Bed viist og mægtigt Kongebud!

Den Mand er stor; — han ligner Gud!

 Recitatio.

Og det gjør Christian. Han oplader
 Hlitt gamle, store, skjonne Sandheds Tempel,
 Og tavst han knæler ned for hendes Alter;
 Og Folkets Vise see ham der, og glade
 De knæle ned med ham for Sandheds Alter,
 Og flittig søge de Gudindens Bolig,
 Og grant de mærke hendes store Tale,
 Og de forkynde den for ham og Folket,
 Og Folket hører, — glædes, — priser Kongen.

Aria.

Du, Sandhed! Nigers Hæld beskytter,
 Med faste Baand du sammenknytter
 Monarchen og hans elskte Folk!

Han hører glad din høie Stemme,
 Som lærte ham dets Vel at fremme;
 Hans Bud er kjærlig Wiisdoms Tolk.

Efter Talen.

Recitativ.

Ja meer og meer skal Sandheds blide Straaler
 Udkrede Lyb og Kraft fra Borg til Hytte;
 Thi mildt og reent skal Himlens Bud forkyndes;
 Kun Daad, ei borget Navn, skal vorde hædret,
 Og stadigt Mod skal styrke kyndig Kriger,
 Og usifom Landmand egen Jord skal dyrke,
 Ei Blissdoms Tempel søges blot af Hunger,
 Og nærig, indskrænkt Handels-Mand forjages,
 Og Kunstneren skal lønnes, hædres, gavne,
 Og Haandværks-Flid forædles skal ved Granskning.
 Og alle Twillingrigets glade Sønner
 Skal prise Sandhed, og dens Ven, vor Konge.

Duet.

1. Kan Løgnen Sandheds Sprog ei lære,
     Og Dandskab krænke Dndens Son?
2. Men Tiden hævner Sandheds Vere,
     Og luttret Dnd er dobbelt skjon.
- 1 og 2. Ja, Tiden hævner Sandheds Vere,
     Og luttret Dnd er dobbelt skjon.

Chor.

Hører, Nordens ædle Sønner!
Hver, som Sandheds Bælde kjenner,
Tænke, virke Brødres Gavn!
Selv en usødt Slægt I vise
Bei til Hæd, og den skal prise,
Christians og eders Navn.

Niber.

Min

F o r l i g e l s e m e d A m o r .

(Til en Veninde Morgenen efter hendes Brøllup.)

Iblandt de mange Bæstner, som
 Det gamle Grækenland og Rom
 Saa uindskrænket Herskab gav
 I Himmel, Jord og Luft og Hav,
 Mig ingen uden Amor vilde
 Behage ret, da jeg var lille.

Og det er sandt, saa barnlig skjønt
 Og spøgfuld, som Entheres Søn,
 Naar han med Stoser i sit Haar
 Blandt smilende Chariter gaaer,
 Er ingen Dreng, det maae man sige.
 Paa hele vide Jorderige.

Hvor ønskede jeg at faae ham fat
 Engang til Legekammerat;
 Naar jeg til Maals paa Rjeppe reed,
 Han ogsaa skulde redet med;
 Og da jeg meer ei reed med Dreng
 Han var min Livgud meget længe.

Ei Amor uerkjendelig er:
 Han een af sine Gratier
 Iført: Stavets bedste Dragt,
 Og Indigheders Tryllemagt
 Han hende gav, for mig at lære
 Hvor lykkelige Guder ere.

Et Haandtryk og et kjædent Smil
 Kan Hjertes lede, som det vil.
 Jeg drømte mig i Paradiis,
 Og sang kun Amor og hans Priis:
 O Elskov, Elskov! Himlens Datter!
 Din Gyst den Elskende kun fatter!

Men af! paa denne uske Jord
 Ublandet, varig Frnd ei boer!
 Min Drem forsvandt, og Etkjæbnens Harm
 Bortrev min Elskte fra min Arm,
 Fortlaret saae jeg hende stige
 Til Gratiernes bedre Rige.

„ Falsk, som du selv, Entheres Søn!
 „ Og trosøs er din Trofskabs Løn!
 „ Du hæved' mig til Himmelen,
 „ Kun for at styrte mig igjen —
 „ Du Gunders Salighed mig lærte,
 „ Kun for at knuse dette Hjerte! “

Saa brød min Sorg fortviolet ud.
 Imellem mig og Elskovs Gud
 Var fiden Venstak reent forbi;
 Jeg-hadede hans Tyrannie,
 Og hegnede mig ved at minde
 Hans Slaver, at de gik i Blinde.

Et Nar gik bort i Fiendtlighed,
 Og mange fleer var gaaet med,
 Om ei imellem ham og mig
 Var nylig stiftet et Forlig,
 Og det er egentligen dette,
 Jeg Dem, Veninde! vil berette.

Seent kom jeg hjem, og det var Nat,
 Nys havde jeg det Sted forladt,
 Hvor Cyprisor saa hemmelig
 Bag Hymens Trone skjulte sig;
 Alt svæved' Sønnen, søbt i Taage,
 Hen over mine Pinelaage.

Da jeg den lille Elskovsgud,
 Saa venlig, som han før saae ud,
 Med Rosenkrands om Tindingen,
 Seer mod min Seng at komme hen,
 Da horer disse Ord ham sige,
 Som syntes meget mærkelige:

„ Du , som ved Elskov lykkelig,
 „ Heit over Guder hæved' dig ,
 „ Og ved en støvklædt Engels Drøft
 „ Foragted' selv Elskiff Lust —
 „ Din Stolthed voldte dig din Smerte ,
 „ Den rev din Elskte fra dit Hjerte.

„ Olympens Magt , forsonet ved
 „ Din Kummer , sender Amor ned :
 „ Han veed dit Had , og hevner sig
 „ Paa Gunders Wiis guddommelig :
 „ Veed hvad du vil i Amors Rige ,
 „ Kun ei din tabte Elskelige . "

Han tab. Olympens strenge Dom
 Mig høist ubillig forekom ,
 Men Gudens Edelmødighed,
 Den Bøn , han trøstede mig med
 Og hvad jeg om min Rismagt herte
 Til dnb Erkjendtlighed mig rørte.

„ O Amor! “ var mit Svar, „ kan jeg
 „ Min Elske ved min Forbøn ei
 „ For al min Rummer faae til Bøn;
 „ Jeg for mig selv har ingen Bøn;
 „ Dog ogsaa Venfkab dette Hjerte,
 „ Og Venfkabs Værd at fatte lærte.

„ Kort var min Fryd, men stor som den
 „ Og varig, som i Himmelen,
 „ Saa være mine Venners Lyst
 „ Ved elskede Veninders Bryst!
 „ Og jeg skal skue den og kjende,
 „ At Amors Magt er uden Ende! “

„ Kort var din Fryd, men stor som den
 „ Og varig, som i Himmelen,
 „ Saa være dine Venners Lyst
 „ Ved elskede Veninders Bryst!
 „ Og du skal skue den og kjende,
 „ At Amors Magt er uden Ende!

Saa svarede han med et Smil,
Og før han svandt han lagde til:
„ Fortæl du din Veninde det,
„ Som du i Nat har hørt og seet! “
Jeg vaagned, skrev det op og sender
Det, som det er, i Deres Hænder.

F. Plum.

Selskabsfang.

Vær du vort Selskabs Skætsgudiinde,

O Vennekab! Jordens bedste Hæld!

Vort Favnetag dit Hadersminde!

Vor Fryd udspringe fra dit Væld!

Op Brødre! stemmer! stemmer i:

Hæld være Vennekabs Harmonie!

Du Moder til hver mandig Glæde,

Forskionner selv den Vises Fied;

Du har i Amors Blomsterkjæde

Indflettet dine Roser med:

Op Brødre! stemmer! stemmer i:

Hæld være Vennekabs Harmonie!

Naar Himlen en Begiærning sender,

Du lærer os at nyde den:

Naar Skiebuen sine Tordner tænder,

Hvor sødt, at flye hen til en Ven!

Op Brødre! stemmer! stemmer i:

Hæld vore Venstabs Harmonie;

Og her ved Festens glade Dage,

Naar Ven er samlet med sin Ven;

Du smelter os ved Armod's Klage:

Mild byder du at lindre den:

Op Brødre! stemmer! stemmer i:

Hæld vore Venstabs Harmonie!

End høit vor Sang, lad Verden fjænde,

At Venstabs er vort Piemeed:

Alt alle, alle Hjerter brænde

For dig, du Jordens Salighed!

Op Brødre! stemmer! stemmer i:

Hæld vore Venstabs Harmonie!

Thaarup.

De
Elskendes Salighed.

(Efter Høitn.)

End er du ei til Himlen vendt tilbage,

Du Paradisets rene Lust!

Dig kan endnu den Enkkelige smage,

Som hviler ved, et elsket Bryst.

Til Paradiis forvandler Elskob Jorden,

Dg skaber Fryd i Sorgens Hjem;

Forandrer, med et Bink, Naturens Orden,

Dg kalder Lust i Ørker frem.

Hver Fryd er mærk mod Glimtet af dens Glæde;

Dens Veemod selv er Salighed;

Dg tjelemt ved sin Elsktes Bryst at græde

Kan ingen Jubel ligned ved.

Den Elskende her Himlens Forsmag under,
Hans Hjerte helliges dertil;
Thi Kjærlighed indvier ham til Dyder,
Dens Flamme tænder Dydens Ild.

En Cæsars Magt han ingen Tid begjærte,
For ham er ingen Throne stor;
Han herse vil i sin Tilbedtes Hjerte;
Hun er for ham den hele Jord.

Ei Perus Guld, ei begge Verdens Skatte
Kan lokke ham af hendes Arm;
De kan ham ei de Dieblike erstatte,
Som han ei nød ved hendes Barm.

Han for et Blik bortgav al Verdens Throner,
For hendes Smil hver Kummer veeg,
Et kjæleent Kys med Verden ham forsoner,
Om end hans bedste Ven ham sveeg.

Maar hendes Arm sig kjærlig om ham slønger,

I Lykkens Favn han føler sig;

Al henrykt Sjæl var Verdens Lovsang senger,

Er viis, og god, og lykkelig.

Han hilser glad enhver af Aarets Dage,

Den bringer ham fornøet Lyst;

Glad seer han til fremfarne Tid tilbage,

Thi han dem nød ved hendes Bryst.

Og deres Frnd ei selv med Livet endes,

Den gjennem Døden følger dem,

Hun bliver hans; han bliver evig hendes,

I Kjærligheds og Glædens Hjem.

Stahbeek.

Elegi

E l e g i e

ved

Andreas Christian Swiids
Grav.

Her i disse landligsimple Grave

Lagdes mangen værdig Borger ned;

Mangen og blandt dem sin Ven maae have,

Som besørged' ham et Hvilested,

Som med Veemods Taarer ham ledsaged',

Dg med Ejerlig Haand hans Minde skrev;

Men saa sandt begrædt, saa høit beklaget,

Som vor Swiid, ei nogen af dem blev.

Æ! thi nylig saae vi ham at vandre

Wiisdoms trange Bane med os hen —

Hvor indgav hans Fyrighed os andre

Mod og Kræfter til at vandre den!

Sikke gif vi ved hans Haand, og troede,

At vi med ham længe skulde gaae,

Da han sank i Graven, og vi stode

Eene, kummerfulde, saae derpaa!

Thi saa nylig vare vi tilstæde

I hans lykkelige Vennekreds,

Saae ham han handle og udbrede Glæde,

Altid, som den Wiise, veltilfreds;

Saae hans blide, fromme, skyldfrie Mine,

Dydens ubedragelige Præg,

Naar, som Sokrates, han sad blandt Sine —

Æ! den er ukjendelig og bleg!

Selv da Livets Kræfter ham forlode,

Swæved' end paa Læben dette Smil;

Vi, som tavse om hans Leie stode,

Haabed' endnu, saae ei Grund dertil;

Kunsten traadde hielpeløs tilbage,

Og Machaon sukked' for sin Ven;

Kunde Livet kjøbes, vore Dage

Hadde vi med Glæde givet hen.

Danmark nylig saae det Lys, han tændte,

Mængden useet Bei til Sandhed fandt;

Alle Gode i hans Skrifter kjendte

Guds og Dydens varme Prædikant,

Væste i hver Linie hans Hjerter,

Og henreves til at elske det;

Skulde du, o Danmark! uden Smerte,

Se: din tabte Dndlings Urne seet?

Muser's Søner i en' talrig' Skare

Fulgte deres Elskte til sin Grav;

Alle vilde kappes, alle bare;

Leiet Pragt sig Hæder aldrig gav:

Sørgeskarens Længde tidt bedrager;

Fløret ofte skjuler Arving's Fryd;

Muser's Søner leies ei til Klager,

Men de ære Videnskab og Dyd.

Langt fra Mennesker hans Liig er blevet

Medlagt her i Stilhed, som han bød;

Han, som haded' Glimmer mens han leved',

Kunde den ei ønske i sin Død;

Byens Larm, og Mængdens vilde Glæder,

Inden disse Muures-Eensomhed,

Ei forstyrre Vandrerens, som græder

Bed den Edles tavse Hvilested.

Jorden skjuler ham ; ei Graad opliver

Dette Stev , som led vor Skjebnes Krav ;

Men den venlige Natur omgiver

Dobbelt yndig sin Tilbeders Grav ;

Dg i Vaaren om hans Urne smiler

Haabet : vi skal favne ham igjen.

Hellig er den Jord , hvori han hviler !

Ei Vanhellige betræde den !

F. Plum.

 Tit

en Ben,

 Den 1ste Januarii 1788.

Hver en Boldsmand er min Riigdoms Herre;
 Eroesi Guld for Cyri Magt forsvandt.
 Hver en nedrig Skumler kan desværre
 Røve mig den Røve, jeg moifom vandt.
 Hver Sejan despotisk kan forjage
 Mig fra Embed' og fra Fødeland!
 Ingen mig dit Venfkab kan betage!
 Lad da hine røve, hvad de kan.

Stahlf.

Eil
e n B e n i n d e .

Dag for Dag, og Aar for Aar henfinder,
 Og urygeligt vort Venſkab ſtod;
 Tidens ſtarke Strøm ſorgløves brnder
 Sine Bølger her paa Klippens Fod.
 Deres Venſkab er min Frnd, min Ere,
 Det i Miſmod's Nat tidt troſted' mig,
 Det min ſande Himmel vilde være,
 Hvis jeg ſtedſe ſaae Dem lykkelig.

A h b e k .

K l a g e .

Himmel! mine Klager bede
 Ei om et mig nægter Held,
 Gjem kun hine Glimt af Glæde
 Af, ſom martre grumt min Sjæl!
 Jeg det veed, med hiine Dage
 Al min Frnd er ſngtet hen!
 Jeg den enſker ei tilbage,
 Und mig blot at glemme den!

A h b e k .

P r o l o g e r .

I.

(Med Pøvelsernes Begyndelse i et dramatisk Selskab.)

Med Glæde liig den fromme Wandrer's Glæde,
 Der seer sit elskte Fødeland igjen,
 Vi atter Venkabs Helligdom betræde,
 Med bævend' Banken hælser Hjertet den;
 Thi Glæders, mange sande Glæders Minde
 Omsvæver, sølder, og indvler den.
 Her saae vi oft: ædle Taare tinde,
 Og smilte. Smil i dem at svinde hen
 Vi hørte Tænkeren med latter skjenne
 Paa Fader Holbergs uopnaaede Aand;
 Kun siges Bisfald kan ham værdig lønne,
 Ham krænke Klap fra Foggrend' Daars Haand.
 Men troer dog-ei, at Krav paa Kunstnerhæder,
 At Dram om Noses Værd os river hen;
 Nei, eders Yndest gav os mindre Glæder,
 Hvis Venkabs ikke havde Deel i den.
 Den trofast elskende, den ædle Pige,
 Der stolt beskeden kjender, skatter sig,
 Froe hører dog frøddrukne Elsker sige,
 At ingen hende er i Skjønhed liig,

Skjædt hun sig Kiender nok til at erkjende,
 Af Elskov blændes, om ei blindes han;
 Faaer just hans Noes derfra sit Værd hos hende,
 Da syvfold mere Værd end var den sand.
 Som Elskov er og Vennekab — o! thi banke
 Thi zittre Hjerterne ei blot af Enst.
 En lige Kjærlig, men en bange Tanke
 Bestormer vores, som hiin Vandrer's Brnst.
 Vi kom til vore Glæder's Hjem tilbage!
 Men mon vi finde alting, som det var?
 Og yndes vi, som i fremfarne Dage?

Med Vennefrugt vi vente eders Svar!
 Ifald I her ei fandt de vante Glæder —
 Dog ingen Tid forandrer Benners Hu,
 Vi uforandret hædre, elske eder!
 Og — o! jeg føler det, — I ynde os endnu.

Ma h b e f.

II.

(Med en Selskabsbroders Bortreise.)

Vintren sanker os til vante Glæder!
 Af! men det er ei vor * * * * * meer,
 Elskte Venner! som forjætter eder
 Musernes og Venkabs Feste her.
 Froe vi altid troede, hvad han lovte;
 Thi han hver Tamene er saa kjær,
 Kjær, som Venkabs selv! det vidned' ofte
 Vore Taare, og vor Latter her.
 Tidt han henteb os til ædel Smerte,
 Ved hans Bærk forglemte vi hans Roes,
 Tidt vi elskte og hans eget Hjerte
 I de Felelser, han indskjød os;
 Og med ikke mindre Trokabs viiste
 Han os ofte stolte Daarers Feil,
 Heit var Latter da den Kunstner priiske,
 Musen laante sit og Holbergs Speil.

Og ham yndte Sanges Camene,
 Dog — hvo fjender, føler ei vort Savn? —
 NE — hans Digter, Kunstnerverd ei eene
 Bier, og foreviger hans Navn.
 Han vort Samsund var en nidkjær Broder,
 Drog det valdig af sit Chaos frem,
 Det blev ham mangt kjærligt Venkabs Moder,
 Derfor elsker han og det, som dem,
 Og hvordan han elsker dem — Tilgiver
 Disse Taare, som afbrøde mig!
 Afstedstimens Minde mig henriver,
 Dyrbare Ven! reis ikke ig.
 Ewig elkes mellem os dit Minde,
 Elsk os stedse, og vær lykkelig,
 Og det er, det bliver du! — Veninde,
 Thi hans Hæld betro de Himlen dig!
 Og hvad troere, hvad bedre Hænder
 Kunde den betroe sin Yndling til?
 See hvor glad, hver *****s Ven erkjænder,
 Vedle! hvad du kan, og hvad du vil.
 Derfor reves han af vore Arme,
 For at lønes i dit Favn med Enst,
 Kold er Benner's brøderligste Varme
 Mod en kjærlig Huustroes omme Brnst.
 Giv da Ven! — og skjønt vi tungt dig savne
 Denne Trøst vort Savn husvæle skal,

At du gif at elkes, glæde, gavne,
 At du skabtes til dit ædle Kald.
 Og saa der din Læbe Dyd skal lære,
 Lære det, der end er meer end Dyd;
 Og saa der din ædle Sjæl skal være
 Kiendt og elsket, alle Godes Fryd.
 Og du vorde skal din Kredses Fader,
 Den skal blive god og lykkelig,
 Og, som disse Venner, du forlader,
 Skal den kjende, agte, elske dig.
 Og dit Navn skal i vort Samfund leve,
 Hvo forglemte dig, som saae dit Bærd?
 Og dit Minde, som en Skytssaand, svæve
 Over dette Selskabs Samlinger.
 Tidt det dine Venner skal besjæle
 Til at vandre frem i dine Fjed,
 Og den ædleste vil vi tildeele
 *****s Navn til Løn for Midkjærlighed.
 Da skal Vennekab blidelig velsigne
 Os, som skatte hendes Dydlingss Bærd,
 Løgne os med Brødre, som dig ligne.
 Det, og Glæden evig trone her!

A b b e t .

E p i l o g e r.

I.

(Paa et dramatisk Selskabs Stiftelsesdag.)

Den trætte Vandrer, som fandt qvægsom Lye
 I yndig Lund mod Dagens Last og Heede,
 Og styrkedes at bære den paa ny,
 Han signer Lunden med erkjendtlig Glæde,
 Og naar han uglad maae forlade den,
 Han skilles tungt derfra, som fra en Ben,
 Og sender end eet takfuldt Blik tilbage
 Med sin Velgjørerste et ømt Farvel at tage.
 Og Venner! var vor Vandring gjennem Livet,
 Som gjennem Sahras Ørke, ei tung og heed,
 Was Venskab ei de Dødelige givet,
 For at forsøde Veiens Møisomhed?

Held den, der finder i dens Palmeføgger
 Et sikkert, qvægsomt, yndigt Hvilested,
 Førgjæves Skjæbnens Harm den Mand nedtrykker,
 Der har en Vennebarm at hvile ved.
 Og Muserne, og Wiisdommens Gudiinde
 Oplade deres Laurbærlundes Øye,
 Enhver, som de tillade did at stje,
 Mod sine Plager kan et sikkert Fristed finde;
 Den martrede Drest fandt fordum der
 Et helligt Tilflugtssted mod sine Dvalgudinder;
 Dog hvo tilfulde ulæsalig er,
 Han sig forskudt fra deres Nafn finder.
 Her — Venner! blande Laurbærføgger sig,
 Med Palmelundens hellig Skjonne Møkke.
 Og viise Venner ofte samled' sig
 Camenerne og Venskab troe, at dyrke;
 Alt otte Vintre svandt. O Venner seer tilbage,
 Hvor sand, hvor megen Fryd udmærker deres Dage?
 Hvor mangen Dag og Aften her var skjon,
 Da Venners Glæde var Genies og Venkabs Løn.

D føler, Venner! føler hvad vi skulde
Sammenes og Venkabs milde Haand;
Erkjendtlig Fryd hver Broders Hjerte fylde,
Erkjendtlig Nidkjerhed hver Broders Aand!
Hver med utrættet Hu fremelske, vngte, frede
Den Lund, der ham saa bliid en Bye tilbød,
Hver ansee, som en hellig Gjæld den Glæde,
Han her ved Brøders Aand og Venkabs nød.

II.

(Med et privat Theaters Slutning.)

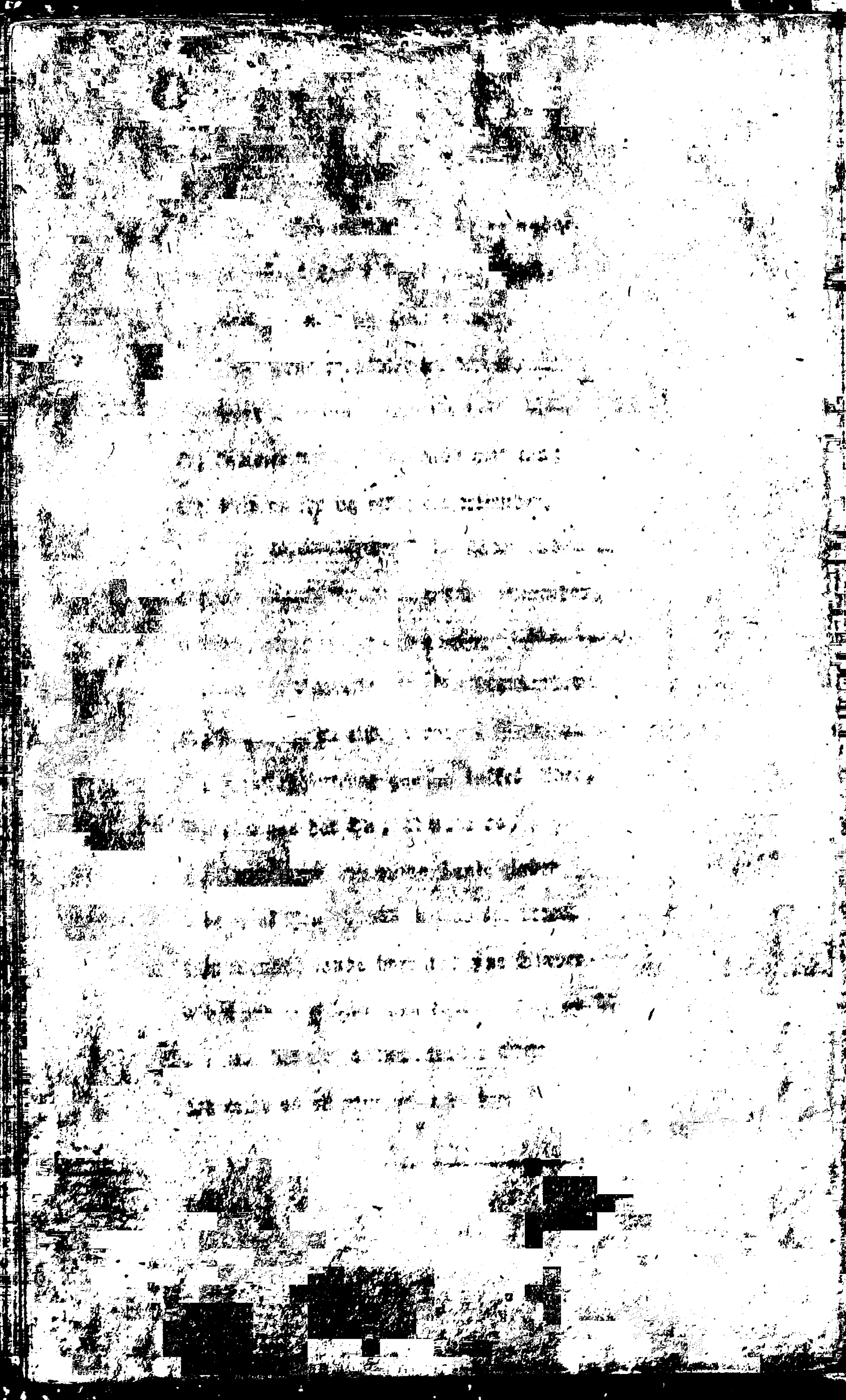
Hver Himlens Vndling, som den huld har givet,
 Den første blandt Betsignelser, en Ven,
 Ham er hans Vandring blid igjennem Livet,
 Ekjent Banheld stræber at omtaage den.
 Om over ham Banlyffens Nat end hænger,
 Hvis Taushed brudes kun af Tordenlag,
 Snart Venkabs Stemme Tordnen giennemtrænger,
 Den byder Mørket flye — og det er Dag.
 Og om ham da en bundløs Afgrund skrækker,
 Com fæl og brat sig aabner for hans Fod,
 Beldædig Venkabs ømt ham Haanden rækker,
 Hans Kræfter da fornyes med hans Mod. —
 Og naar det tyffes Venkabs saa at diage,
 Ham sikkert ud af disse Rædsler,
 Da er hvert Glimt af lykkelige Dage,
 Den Frelste dobbelt blidt, fordi han seer.

Sin sømme Ven med ædel Frnd at nyde,
 Sit Venkabs Løn i hans Lyksalighed,
 Og deres Følelser sig sammenignde,
 Og deres Frnd fordobler sig derved. —

Bort Gamsfund, som sin stette Vinter ender,
 Og kommer denne Skjtsaand ømt ihu;
 Thi høit og frø og villig det erkjender;
 At det er Venkabs Værk, det staaer endnu —
 Skjønt mangen Afstedstaare her er runden,
 Skjønt mangt et Saar det ublid Skjæbne gav,
 Skjønt selv Cypresser mørkne Laurbærlunden,
 Og skygge om en elsket Broders Grav. —
 Os Venkabs Uttrane gav at tækkes Eder,
 Og eder gav det Hu, at nyde os,
 Og dobbelt os den blide Tanke glæder
 Det er af Vennehaand vi faae vor Noes.
 Gid Venkabs lønne hver med sine Glæder.
 Som ved at skionne paa dem, er dem værd,
 Da skal det tidt endnu indbyde Eder,
 Og kalde os til vante Glæder her.

25
126

